Liber Secundus Regum

Cap. 1 1 Factum est autem, postquam mortuus est
Saul, ut David reverteretur a cæde Amalec, et maneret in
Siceleg duos dies. 2 In die autem tertia apparuit homo
veniens de castris Saul veste conscissa, et pulvere
conspersus caput : et ut venit ad David, cecidit super
faciem suam, et adoravit. 3 Dixitque ad eum David : Unde
venis ? Qui ait ad eum : De castris Israël fugi. 4 Et dixit ad
eum David : Quod est verbum quod factum est ? indica
mihi. Qui ait : Fugit populus ex prælio, et multi corruentes
e populo mortui sunt : sed et Saul et Jonathas filius ejus
interierunt. 5 Dixitque David ad adolescentem qui
nuntiabat ei : Unde scis quia mortuus est Saul, et
Jonathas filius ejus ? 6 Et ait adolescens qui nuntiabat ei :
Casu veni in montem Gelboë, et Saul incumbebat super
hastam suam : porro currus et equites appropinquabant
ei, 7 et conversus post tergum suum, vidensque me,
vocavit. Cui cum respondissem : Adsum : 8 dixit mihi :
Quisnam es tu ? Et aio ad eum : Amalecites ego sum. 9 Et
locutus est mihi : Sta super me, et interfice me : quoniam
tenent me angustiæ, et adhuc tota anima mea in me est.
10 Stansque super eum, occidi illum : sciebam enim quod
vivere non poterat post ruinam : et tuli diadema quod
erat in capite ejus, et armillam de brachio illius, et attuli
ad te dominum meum huc.

11 Apprehendens autem David, vestimenta sua scidit,
omnesque viri qui erant cum eo, 12 et planxerunt, et
fleverunt, et jejunaverunt usque ad vesperam super Saul,
et super Jonathan filium ejus, et super populum Domini, et
super domum Israël, eo quod corruissent gladio.
13 Dixitque David ad juvenem qui nuntiaverat ei : Unde es
tu ? Qui respondit : Filius hominis advenæ Amalecitæ ego
sum. 14 Et ait ad eum David : Quare non timuisti mittere
manum tuam ut occideres christum Domini ? 15 Vocansque
David unum de pueris suis, ait : Accedens irrue in eum.
Qui percussit illum, et mortuus est. 16 Et ait ad eum

David : Sanguis tuus super caput tuum : os enim tuum
locutum est adversum te, dicens : Ego interfeci christum
Domini.

17 Planxit autem David planctum hujuscemodi super Saul,
et super Jonathan filium ejus 18 (et præcepit ut docerent
filios Juda arcum, sicut scriptum est in libro justorum), et
ait :
Considera, Israël, pro his qui mortui sunt,
super excelsa tua vulnerati.
19 Inclyti Israël super montes tuos interfecti sunt :
quomodo ceciderunt fortes ?
20 Nolite annuntiare in Geth,
neque annuntietis in compitis Ascalonis :
ne forte lætentur filiæ Philisthiim ;
ne exultent filiæ incircumcisorum.

21 Montes Gelboë, nec ros, nec pluvia veniant super vos,
neque sint agri primitiarum :
quia ibi abjectus est clypeus fortium :
clypeus Saul, quasi non esset unctus oleo.

22 A sanguine interfectorum, ab adipe fortium,
sagitta Jonathæ numquam rediit retrorsum,
et gladius Saul non est reversus inanis.
23 Saul et Jonathas amabiles, et decori in vita sua,
in morte quoque non sunt divisi :
aquilis velociores, leonibus fortiores.

24 Filiæ Israël, super Saul flete,
qui vestiebat vos coccino in deliciis,
qui præbebat ornamenta aurea cultui vestro.

25 Quomodo ceciderunt fortes in prælio ?
Jonathas in excelsis tuis occisus est ?

26 Doleo super te, frater mi Jonatha,
decore nimis, et amabilis super amorem mulierum.
Sicut mater unicum amat filium suum,
ita ego te diligebam.
27 Quomodo ceciderunt robusti,
et perierunt arma bellica ?

Cap. 2 1 Igitur post hæc consuluit David Dominum,
dicens : Num ascendam in unam de civitatibus Juda ? Et
ait Dominus ad eum : Ascende. Dixitque David : Quo
ascendam ? Et respondit ei : In Hebron. 2 Ascendit ergo
David, et duæ uxores ejus, Achinoam Jezraëlites, et
Abigail uxor Nabal Carmeli : 3 sed et viros, qui erant cum
eo, duxit David singulos cum domo sua : et manserunt in
oppidis Hebron. 4 Veneruntque viri Juda, et unxerunt ibi
David ut regnaret super domum Juda. Et nuntiatum est
David quod viri Jabes Galaad sepelissent Saul. 5 Misit
ergo David nuntios ad viros Jabes Galaad, dixitque ad
eos : Benedicti vos Domino, qui fecistis misericordiam
hanc cum domino vestro Saul, et sepelistis eum. 6 Et nunc
retribuet vobis quidem Dominus misericordiam et
veritatem : sed et ego reddam gratiam, eo quod fecistis
verbum istud. 7 Confortentur manus vestræ, et estote filii
fortitudinis : licet enim mortuus sit dominus vester Saul,
tamen me unxit domus Juda in regem sibi.

8 Abner autem filius Ner, princeps exercitus Saul, tulit
Isboseth filium Saul, et circumduxit eum per castra,
9 regemque constituit super Galaad, et super Gessuri, et
super Jezraël, et super Ephraim, et super Benjamin, et
super Israël universum. 10 Quadraginta annorum erat
Isboseth filius Saul cum regnare cœpisset super Israël, et
duobus annis regnavit : sola autem domus Juda
sequebatur David. 11 Et fuit numerus dierum quos
commoratus est David imperans in Hebron super domum
Juda, septem annorum et sex mensium.

12 Egressusque est Abner filius Ner, et pueri Isboseth filii

**Saul, de castris in Gabaon. 13 Porro Joab filius Sarviæ, et
pueri David, egressi sunt, et occurrerunt eis juxta
piscinam Gabaon. Et cum in unum convenissent, e regione
sederunt : hi ex una parte piscinæ, et illi ex altera.
14 Dixitque Abner ad Joab : Surgant pueri, et ludant
coram nobis. Et respondit Joab : Surgant. 15 Surrexerunt
ergo, et transierunt numero duodecim de Benjamin, ex
parte Isboseth filii Saul, et duodecim de pueris David.
16 Apprehensoque unusquisque capite comparis sui,
defixit gladium in latus contrarii, et ceciderunt simul :
vocatumque est nomen loci illius : Ager robustorum, in
Gabaon. 17 Et ortum est bellum durum satis in die illa :
fugatusque est Abner et viri Israël a pueris David.**

**18 Erant autem ibi tres filii Sarviæ, Joab, et Abisai, et
Asaël : porro Asaël cursor velocissimus fuit, quasi unus de
capreis quæ morantur in silvis. 19 Persequebatur autem
Asaël Abner, et non declinavit ad dextram neque ad
sinistram omittens persequi Abner. 20 Respexit itaque
Abner post tergum suum, et ait : Tune es Asaël ? Qui
respondit : Ego sum. 21 Dixitque ei Abner : Vade ad
dexteram, sive ad sinistram, et apprehende unum de
adolescentibus, et tolle tibi spolia ejus. Noluit autem
Asaël omittere quin urgeret eum. 22 Rursumque locutus
est Abner ad Asaël : Recede, noli me sequi, ne compellar
confodere te in terram, et levare non potero faciem
meam ad Joab fratrem tuum. 23 Qui audire contempsit, et
noluit declinare : percussit ergo eum Abner aversa hasta
in inguine, et transfodit, et mortuus est in eodem loco :
omnesque qui transibant per locum illum, in quo
ceciderat Asaël et mortuus erat, subsistebant.
24 Persequentibus autem Joab et Abisai fugientem Abner,
sol occubuit : et venerunt usque ad collem aquæductus,
qui est ex adverso vallis itineris deserti in Gabaon.
25 Congregatique sunt filii Benjamin ad Abner : et
conglobati in unum cuneum, steterunt in summitate tumuli
unius. 26 Et exclamavit Abner ad Joab, et ait : Num usque
ad internecionem tuus mucro desæviet ? an ignoras quod**

periculosa sit desperatio ? usquequo non dicis populo ut
omittat persequi fratres suos ? 27 Et ait Joab : Vivit
Dominus, si locutus fuisses, mane recessisset populus
persequens fratrem suum. 28 Insonuit ergo Joab buccina,
et stetit omnis exercitus, nec persecuti sunt ultra Israël,
neque iniere certamen. 29 Abner autem et viri ejus
abierunt per campestria, tota nocte illa : et transierunt
Jordanem, et lustrata omni Beth-horon, venerunt ad
castra. 30 Porro Joab reversus, omisso Abner, congregavit
omnem populum : et defuerunt de pueris David decem et
novem viri, excepto Asaële. 31 Servi autem David
percusserunt de Benjamin, et de viris qui erant cum
Abner, trecentos sexaginta, qui et mortui sunt.
32 Tuleruntque Asaël, et sepelierunt eum in sepulchro
patris sui in Bethlehem : et ambulaverunt tota nocte Joab
et viri qui erant cum eo, et in ipso crepusculo pervenerunt
in Hebron.

Cap. 3 1 Facta est ergo longa concertatio inter
domum Saul et inter domum David : David proficiscens, et
semper seipso robustior, domus autem Saul decrescens
quotidie. 2 Natique sunt filii David in Hebron : fuitque
primogenitus ejus Amnon, de Achinoam Jezraëlitide. 3 Et
post eum Cheleab, de Abigail uxore Nabal Carmeli :
porro tertius Absalom, filius Maacha filiæ Tholmai regis
Gessur. 4 Quartus autem Adonias, filius Haggith : et
quintus Saphathia, filius Abital. 5 Sextus quoque
Jethraam, de Egla uxore David : hi nati sunt David in
Hebron. 6 Cum ergo esset prælium inter domum Saul et
domum David, Abner filius Ner regebat domum Saul.

7 Fuerat autem Sauli concubina nomine Respha, filia Aja.
Dixitque Isboseth ad Abner : 8 Quare ingressus es ad
concubinam patris mei ? Qui iratus nimis propter verba
Isboseth, ait : Numquid caput canis ego sum adversum
Judam hodie, qui fecerim misericordiam super domum
Saul patris tui, et super fratres et proximos ejus, et non
tradidi te in manus David, et tu requisisti in me quod

argueres pro muliere hodie ? 9 Hæc faciat Deus Abner, et
hæc addat ei, nisi quomodo juravit Dominus David, sic
faciam cum eo, 10 ut transferatur regnum de domo Saul,
et elevetur thronus David super Israël et super Judam, a
Dan usque Bersabee. 11 Et non potuit respondere ei
quidquam, quia metuebat illum. 12 Misit ergo Abner
nuntios ad David pro se dicentes : Cujus est terra ? et ut
loquerentur : Fac mecum amicitias, et erit manus mea
tecum, et reducam ad te universum Israël. 13 Qui ait :
Optime : ego faciam tecum amicitias : sed unam rem peto
a te, dicens : Non videbis faciem meam antequam
adduxeris Michol filiam Saul : et sic venies, et videbis me.
14 Misit autem David nuntios ad Isboseth filium Saul,
dicens : Redde uxorem meam Michol, quam despondi
mihi centum præputiis Philisthiim. 15 Misit ergo Isboseth,
et tulit eam a viro suo Phaltiel filio Lais. 16 Sequebaturque
eam vir suus, plorans usque Bahurim : et dixit ad eum
Abner : Vade, et revertere. Qui reversus est. 17 Sermonem
quoque intulit Abner ad seniores Israël, dicens : Tam heri
quam nudiustertius quærebatis David ut regnaret super
vos. 18 Nunc ergo facite : quoniam Dominus locutus est ad
David, dicens : In manu servi mei David salvabo populum
meum Israël de manu Philisthiim, et omnium inimicorum
ejus. 19 Locutus est autem Abner etiam ad Benjamin. Et
abiit ut loqueretur ad David in Hebron omnia quæ
placuerant Israëli et universo Benjamin. 20 Venitque ad
David in Hebron cum viginti viris : et fecit David Abner, et
viris ejus qui venerant cum eo, convivium. 21 Et dixit Abner
ad David : Surgam, ut congregem ad te dominum meum
regem omnem Israël, et ineam tecum fœdus, et imperes
omnibus, sicut desiderat anima tua. Cum ergo deduxisset
David Abner, et ille isset in pace, 22 statim pueri David et
Joab venerunt, cæsis latronibus, cum præda magna
nimis : Abner autem non erat cum David in Hebron, quia
jam dimiserat eum, et profectus fuerat in pace. 23 Et Joab,
et omnis exercitus qui erat cum eo, postea venerunt :
nuntiatum est itaque Joab a narrantibus : Venit Abner
filius Ner ad regem, et dimisit eum, et abiit in pace.

[24] Et ingressus est Joab ad regem, et ait : Quid fecisti ?
Ecce venit Abner ad te : quare dimisisti eum, et abiit et
recessit ? [25] ignoras Abner filium Ner, quoniam ad hoc
venit ad te ut deciperet te, et sciret exitum tuum et
introitum tuum, et nosset omnia quæ agis ? [26] Egressus
itaque Joab a David, misit nuntios post Abner, et reduxit
eum a cisterna Sira, ignorante David. [27] Cumque rediisset
Abner in Hebron, seorsum adduxit eum Joab ad medium
portæ ut loqueretur ei, in dolo : et percussit illum ibi in
inguine, et mortuus est in ultionem sanguinis Asaël fratris
ejus. [28] Quod cum audisset David rem jam gestam, ait :
Mundus ego sum, et regnum meum apud Dominum usque
in sempiternum, a sanguine Abner filii Ner : [29] et veniat
super caput Joab, et super omnem domum patris ejus :
nec deficiat de domo Joab fluxum seminis sustinens, et
leprosus, et tenens fusum, et cadens gladio, et indigens
pane. [30] Igitur Joab et Abisai frater ejus interfecerunt
Abner, eo quod occidisset Asaël fratrem eorum in
Gabaon in prælio.

[31] Dixit autem David ad Joab, et ad omnem populum qui
erat cum eo : Scindite vestimenta vestra, et accingimini
saccis, et plangite ante exequias Abner. Porro rex David
sequebatur feretrum. [32] Cumque sepelissent Abner in
Hebron, levavit rex David vocem suam, et flevit super
tumulum Abner : flevit autem et omnis populus.
[33] Plangensque rex, et lugens Abner, ait :
Nequaquam ut mori solent ignavi, mortuus est Abner.
[34] Manus tuæ ligatæ non sunt,
et pedes tui non sunt compedibus aggravati :
sed sicut solent cadere coram filiis iniquitatis, sic
corruisti.
Congeminansque omnis populus flevit super eum.
[35] Cumque venisset universa multitudo cibum capere cum
David, clara adhuc die juravit David, dicens : Hæc faciat
mihi Deus, et hæc addat, si ante occasum solis gustavero
panem vel aliud quidquam. [36] Omnisque populus audivit,

et placuerunt eis cuncta quæ fecit rex in conspectu totius
populi. 37 Et cognovit omne vulgus et universus Israël in
die illa, quoniam non actum fuisset a rege ut occideretur
Abner filius Ner. 38 Dixit quoque rex ad servos suos : Num
ignoratis quoniam princeps et maximus cecidit hodie in
Israël ? 39 Ego autem adhuc delicatus, et unctus rex :
porro viri isti filii Sarviæ duri sunt mihi : retribuat Dominus
facienti malum juxta malitiam suam.

Cap. 4 1 Audivit autem Isboseth filius Saul quod
cecidisset Abner in Hebron : et dissolutæ sunt manus
ejus, omnisque Israël perturbatus est. 2 Duo autem viri
principes latronum erant filio Saul, nomen uni Baana, et
nomen alteri Rechab, filii Remmon Berothitæ de filiis
Benjamin : siquidem et Beroth reputata est in Benjamin.
3 Et fugerunt Berothitæ in Gethaim, fueruntque ibi
advenæ usque ad tempus illud. 4 Erat autem Jonathæ filio
Saul filius debilis pedibus : quinquennis enim fuit, quando
venit nuntius de Saul et Jonatha ex Jezrahel. Tollens
itaque eum nutrix sua, fugit : cumque festinaret ut
fugeret, cecidit, et claudus effectus est : habuitque
vocabulum Miphiboseth. 5 Venientes igitur filii Remmon
Berothitæ, Rechab et Baana, ingressi sunt fervente die
domum Isboseth : qui dormiebat super stratum suum
meridie. Et ostiaria domus purgans triticum, obdormivit.
6 Ingressi sunt autem domum latenter assumentes spicas
tritici, et percusserunt eum in inguine Rechab, et Baana
frater ejus, et fugerunt. 7 Cum autem ingressi fuissent
domum, ille dormiebat super lectum suum in conclavi, et
percutientes interfecerunt eum : sublatoque capite ejus,
abierunt per viam deserti tota nocte, 8 et attulerunt caput
Isboseth ad David in Hebron : dixeruntque ad regem :
Ecce caput Isboseth filii Saul inimici tui, qui quærebat
animam tuam : et dedit Dominus domino meo regi
ultionem hodie de Saul, et de semine ejus.

9 Respondens autem David Rechab, et Baana fratri ejus,
filiis Remmon Berothitæ, dixit ad eos : Vivit Dominus, qui

eruit animam meam de omni angustia, [10] quoniam eum
qui annuntiaverat mihi, et dixerat : Mortuus est Saul : qui
putabat se prospera nuntiare, tenui, et occidi eum in
Siceleg, cui oportebat mercedem dare pro nuntio.
[11] Quanto magis nunc cum homines impii interfecerunt
virum innoxium in domo sua, super lectum suum, non
quæram sanguinem ejus de manu vestra, et auferam vos
de terra ? [12] Præcepit itaque David pueris suis, et
interfecerunt eos : præcidentesque manus et pedes
eorum, suspenderunt eos super piscinam in Hebron :
caput autem Isboseth tulerunt, et sepelierunt in sepulchro
Abner in Hebron.

Cap. 5 [1] Et venerunt universæ tribus Israël ad David
in Hebron, dicentes : Ecce nos os tuum et caro tua sumus.
[2] Sed et heri et nudiustertius cum esset Saul rex super
nos, tu eras educens et reducens Israël : dixit autem
Dominus ad te : Tu pasces populum meum Israël, et tu eris
dux super Israël. [3] Venerunt quoque et seniores Israël ad
regem in Hebron, et percussit cum eis rex David fœdus in
Hebron coram Domino : unxeruntque David in regem
super Israël. [4] Filius triginta annorum erat David cum
regnare cœpisset, et quadraginta annis regnavit. [5] In
Hebron regnavit super Judam septem annis et sex
mensibus : in Jerusalem autem regnavit triginta tribus
annis super omnem Israël et Judam.

[6] Et abiit rex, et omnes viri qui erant cum eo, in Jerusalem,
ad Jebusæum habitatorem terræ : dictumque est David
ab eis : Non ingredieris huc, nisi abstuleris cæcos et
claudos dicentes : Non ingredietur David huc. [7] Cepit
autem David arcem Sion : hæc est civitas David.
[8] Proposuerat enim David in die illa præmium, qui
percussisset Jebusæum, et tetigisset domatum fistulas, et
abstulisset cæcos et claudos odientes animam David.
Idcirco dicitur in proverbio : Cæcus et claudus non
intrabunt in templum. [9] Habitavit autem David in arce, et
vocavit eam civitatem David : et ædificavit per gyrum a

Mello et intrinsecus. 10 Et ingrediebatur proficiens atque
succrescens, et Dominus Deus exercituum erat cum eo.
11 Misit quoque Hiram rex Tyri nuntios ad David, et ligna
cedrina, et artifices lignorum, artificesque lapidum ad
parietes : et ædificaverunt domum David. 12 Et cognovit
David quoniam confirmasset eum Dominus regem super
Israël, et quoniam exaltasset regnum ejus super populum
suum Israël. 13 Accepit ergo David adhuc concubinas et
uxores de Jerusalem, postquam venerat de Hebron :
natique sunt David et alii filii et filiæ : 14 et hæc nomina
eorum, qui nati sunt ei in Jerusalem : Samua, et Sobab, et
Nathan, et Salomon, 15 et Jebahar, et Elisua, et Nepheg,
16 et Japhia, et Elisama, et Elioda, et Eliphaleth.

17 Audierunt ergo Philisthiim quod unxissent David in
regem super Israël, et ascenderunt universi ut quærerent
David : quod cum audisset David, descendit in præsidium.
18 Philisthiim autem venientes diffusi sunt in valle
Raphaim. 19 Et consuluit David Dominum, dicens : Si
ascendam ad Philisthiim ? et si dabis eos in manu mea ?
Et dixit Dominus ad David : Ascende, quia tradens dabo
Philisthiim in manu tua. 20 Venit ergo David in Baal
Pharasim : et percussit eos ibi, et dixit : Divisit Dominus
inimicos meos coram me, sicut dividuntur aquæ.
Propterea vocatum est nomen loci illius, Baal Pharasim.
21 Et reliquerunt ibi sculptilia sua, quæ tulit David et viri
ejus. 22 Et addiderunt adhuc Philisthiim ut ascenderent, et
diffusi sunt in valle Raphaim. 23 Consuluit autem David
Dominum : Si ascendam contra Philisthæos, et tradas eos
in manus meas ? Qui respondit : Non ascendas contra
eos, sed gyra post tergum eorum, et venies ad eos ex
adverso pyrorum. 24 Et cum audieris sonitum gradientis in
cacumine pyrorum, tunc inibis prælium : quia tunc
egredietur Dominus ante faciem tuam, ut percutiat castra
Philisthiim. 25 Fecit itaque David sicut præceperat ei
Dominus, et percussit Philisthiim de Gabaa usque dum
venias Gezer.

Cap. 6 1 Congregavit autem rursum David omnes
electos ex Israël, triginta millia. 2 Surrexitque David, et
abiit, et universus populus qui erat cum eo de viris Juda,
ut adducerent arcam Dei, super quam invocatum est
nomen Domini exercituum, sedentis in cherubim super
eam. 3 Et imposuerunt arcam Dei super plaustrum novum :
tuleruntque eam de domo Abinadab, qui erat in Gabaa :
Oza autem et Ahio, filii Abinadab, minabant plaustrum
novum. 4 Cumque tulissent eam de domo Abinadab, qui
erat in Gabaa, custodiens arcam Dei Ahio præcedebat
arcam. 5 David autem et omnis Israël ludebant coram
Domino in omnibus lignis fabrefactis, et citharis et lyris et
tympanis et sistris et cymbalis. 6 Postquam autem
venerunt ad aream Nachon, extendit Oza manum ad
arcam Dei, et tenuit eam : quoniam calcitrabant boves, et
declinaverunt eam. 7 Iratusque est indignatione Dominus
contra Ozam, et percussit eum super temeritate : qui
mortuus est ibi juxta arcam Dei. 8 Contristatus est autem
David, eo quod percussisset Dominus Ozam, et vocatum
est nomen loci illius : Percussio Ozæ, usque in diem hanc.
9 Et extimuit David Dominum in die illa, dicens : Quomodo
ingredietur ad me arca Domini ? 10 Et noluit divertere ad
se arcam Domini in civitatem David : sed divertit eam in
domum Obededom Gethæi. 11 Et habitavit arca Domini in
domo Obededom Gethæi tribus mensibus : et benedixit
Dominus Obededom, et omnem domum ejus.

12 Nuntiatumque est regi David quod benedixisset
Dominus Obededom, et omnia ejus, propter arcam Dei.
Abiit ergo David, et adduxit arcam Dei de domo
Obededom in civitatem David cum gaudio : et erant cum
David septem chori, et victima vituli. 13 Cumque
transcendissent qui portabant arcam Domini sex passus,
immolabat bovem et arietem, 14 et David saltabat totis
viribus ante Dominum : porro David erat accinctus ephod
lineo. 15 Et David et omnis domus Israël ducebant arcam
testamenti Domini in jubilo, et in clangore buccinæ.
16 Cumque intrasset arca Domini in civitatem David,

Michol filia Saul, prospiciens per fenestram, vidit regem
David subsilientem atque saltantem coram Domino : et
despexit eum in corde suo. [17] Et introduxerunt arcam
Domini, et imposuerunt eam in loco suo in medio
tabernaculi, quod tetenderat ei David : et obtulit David
holocausta et pacifica coram Domino. [18] Cumque
complesset offerens holocausta et pacifica, benedixit
populo in nomine Domini exercituum. [19] Et partitus est
universæ multitudini Israël tam viro quam mulieri singulis
collyridam panis unam, et assaturam bubulæ carnis
unam, et similam frixam oleo : et abiit omnis populus,
unusquisque in domum suam.

[20] Reversusque est David ut benediceret domui suæ : et
egressa Michol filia Saul in occursum David, ait : Quam
gloriosus fuit hodie rex Israël discooperiens se ante
ancillas servorum suorum, et nudatus est, quasi si nudetur
unus de scurris. [21] Dixitque David ad Michol : Ante
Dominum, qui elegit me potius quam patrem tuum et
quam omnem domum ejus, et præcepit mihi ut essem dux
super populum Domini in Israël [22] et Judam, et vilior fiam
plus quam factus sum : et ero humilis in oculis meis, et
cum ancillis de quibus locuta es, gloriosior apparebo.
[23] Igitur Michol filiæ Saul non est natus filius usque in
diem mortis suæ.

Cap. 7 [1] Factum est autem cum sedisset rex in domo
sua, et Dominus dedisset ei requiem undique ab universis
inimicis suis, [2] dixit ad Nathan prophetam : Videsne quod
ego habitem in domo cedrina, et arca Dei posita sit in
medio pellium ? [3] Dixitque Nathan ad regem : Omne quod
est in corde tuo, vade, fac : quia Dominus tecum est.
[4] Factum est autem in illa nocte : et ecce sermo Domini ad
Nathan, dicens : [5] Vade, et loquere ad servum meum
David : Hæc dicit Dominus : Numquid tu ædificabis mihi
domum ad habitandum ? [6] Neque enim habitavi in domo
ex die illa, qua eduxi filios Israël de terra Ægypti, usque
in diem hanc : sed ambulabam in tabernaculo, et in

tentorio. 7 Per cuncta loca quæ transivi cum omnibus filiis
Israël, numquid loquens locutus sum ad unam de tribubus
Israël, cui præcepi ut pasceret populum meum Israël,
dicens : Quare non ædificastis mihi domum cedrinam ?

8 Et nunc hæc dices servo meo David : Hæc dicit Dominus
exercituum : Ego tuli te de pascuis sequentem greges, ut
esses dux super populum meum Israël : 9 et fui tecum in
omnibus ubicumque ambulasti, et interfeci universos
inimicos tuos a facie tua : fecique tibi nomen grande,
juxta nomen magnorum qui sunt in terra. 10 Et ponam
locum populo meo Israël, et plantabo eum, et habitabit
sub eo, et non turbabitur amplius : nec addent filii
iniquitatis ut affligant eum sicut prius, 11 ex die qua
constitui judices super populum meum Israël : et requiem
dabo tibi ab omnibus inimicis tuis : prædicitque tibi
Dominus quod domum faciat tibi Dominus. 12 Cumque
completi fuerint dies tui, et dormieris cum patribus tuis,
suscitabo semen tuum post te, quod egredietur de utero
tuo, et firmabo regnum ejus. 13 Ipse ædificabit domum
nomini meo, et stabiliam thronum regni ejus usque in
sempiternum. 14 Ego ero ei in patrem, et ipse erit mihi in
filium : qui si inique aliquid gesserit, arguam eum in virga
virorum, et in plagis filiorum hominum. 15 Misericordiam
autem meam non auferam ab eo, sicut abstuli a Saul,
quem amovi a facie mea. 16 Et fidelis erit domus tua, et
regnum tuum usque in æternum ante faciem tuam, et
thronus tuus erit firmus jugiter. 17 Secundum omnia verba
hæc, et juxta universam visionem istam, sic locutus est
Nathan ad David.

18 Ingressus est autem rex David, et sedit coram Domino,
et dixit : Quis ego sum, Domine Deus, et quæ domus mea,
quia adduxisti me hucusque ? 19 Sed et hoc parum visum
est in conspectu tuo, Domine Deus, nisi loquereris etiam
de domo servi tui in longinquum : ista est enim lex Adam,
Domine Deus. 20 Quid ergo addere poterit adhuc David, ut
loquatur ad te ? tu enim scis servum tuum, Domine Deus.

21 Propter verbum tuum, et secundum cor tuum, fecisti
omnia magnalia hæc, ita ut notum faceres servo tuo.
22 Idcirco magnificatus es, Domine Deus, quia non est
similis tui, neque est deus extra te, in omnibus quæ
audivimus auribus nostris. 23 Quæ est autem ut populus
tuus Israël gens in terra, propter quam ivit Deus ut
redimeret eam sibi in populum, et poneret sibi nomen,
faceretque eis magnalia et horribilia super terram a facie
populi tui quem redemisti tibi ex Ægypto, gentem, et
deum ejus. 24 Firmasti enim tibi populum tuum Israël in
populum sempiternum : et tu, Domine Deus, factus es eis
in Deum. 25 Nunc ergo Domine Deus, verbum quod locutus
es super servum tuum, et super domum ejus, suscita in
sempiternum : et fac sicut locutus es, 26 ut magnificetur
nomen tuum usque in sempiternum, atque dicatur :
Dominus exercituum, Deus super Israël. Et domus servi tui
David erit stabilita coram Domino, 27 quia tu, Domine
exercituum Deus Israël, revelasti aurem servi tui, dicens :
Domum ædificabo tibi : propterea invenit servus tuus cor
suum ut oraret te oratione hac. 28 Nunc ergo Domine
Deus, tu es Deus, et verba tua erunt vera : locutus es enim
ad servum tuum bona hæc. 29 Incipe ergo, et benedic
domui servi tui, ut sit in sempiternum coram te : quia tu,
Domine Deus, locutus es, et benedictione tua benedicetur
domus servi tui in sempiternum.

Cap. 8 1 Factum est autem post hæc, percussit David
Philisthiim, et humiliavit eos, et tulit David frenum tributi
de manu Philisthiim. 2 Et percussit Moab, et mensus est
eos funiculo, coæquans terræ : mensus est autem duos
funiculos, unum ad occidendum, et unum ad vivificandum :
factusque est Moab David serviens sub tributo. 3 Et
percussit David Adarezer filium Rohob regem Soba,
quando profectus est ut dominaretur super flumen
Euphraten. 4 Et captis David ex parte ejus mille
septingentis equitibus, et viginti millibus peditum,
subnervavit omnes jugales curruum : dereliquit autem ex
eis centum currus. 5 Venit quoque Syria Damasci, ut

præsidium ferret Adarezer regi Soba : et percussit David
de Syria viginti duo millia virorum. 6 Et posuit David
præsidium in Syria Damasci : factaque est Syria David
serviens sub tributo : servavitque Dominus David in
omnibus ad quæcumque profectus est. 7 Et tulit David
arma aurea quæ habebant servi Adarezer, et detulit ea
in Jerusalem. 8 Et de Bete et de Beroth, civitatibus
Adarezer, tulit rex David æs multum nimis. 9 Audivit
autem Thou rex Emath quod percussisset David omne
robur Adarezer, 10 et misit Thou Joram filium suum ad
regem David, ut salutaret eum congratulans, et gratias
ageret : eo quod expugnasset Adarezer, et percussisset
eum. Hostis quippe erat Thou Adarezer, et in manu ejus
erant vasa aurea, et vasa argentea, et vasa ærea :
11 quæ et ipsa sanctificavit rex David Domino cum
argento et auro quæ sanctificaverat de universis gentibus
quas subegerat, 12 de Syria, et Moab, et filiis Ammon, et
Philisthiim, et Amalec, et de manubiis Adarezer filii
Rohob regis Soba. 13 Fecit quoque sibi David nomen cum
reverteretur capta Syria in valle Salinarum, cæsis decem
et octo millibus : 14 et posuit in Idumæa custodes,
statuitque præsidium : et facta est universa Idumæa
serviens David, et servavit Dominus David in omnibus ad
quæcumque profectus est. 15 Et regnavit David super
omnem Israël : faciebat quoque David judicium et
justitiam omni populo suo. 16 Joab autem filius Sarviæ
erat super exercitum : porro Josaphat filius Ahilud erat a
commentariis : 17 et Sadoc filius Achitob, et Achimelech
filius Abiathar, erant sacerdotes : et Saraias, scriba :
18 Banaias autem filius Jojadæ super Cerethi et Phelethi :
filii autem David sacerdotes erant.

Cap. 9 1 Et dixit David : Putasne est aliquis qui
remanserit de domo Saul, ut faciam cum eo
misericordiam propter Jonathan ? 2 Erat autem de domo
Saul servus nomine Siba : quem cum vocasset rex ad se,
dixit ei : Tune es Siba ? Et ille respondit : Ego sum servus
tuus. 3 Et ait rex : Numquid superest aliquis de domo Saul,

ut faciam cum eo misericordiam Dei ? Dixitque Siba regi :
Superest filius Jonathæ, debilis pedibus. 4 Ubi, inquit,
est ? Et Siba ad regem : Ecce, ait, in domo est Machir filii
Ammiel, in Lodabar. 5 Misit ergo rex David, et tulit eum de
domo Machir filii Ammiel, de Lodabar. 6 Cum autem
venisset Miphiboseth filius Jonathæ filii Saul ad David,
corruit in faciem suam, et adoravit. Dixitque David :
Miphiboseth ? Qui respondit : Adsum servus tuus. 7 Et ait
ei David : Ne timeas, quia faciens faciam in te
misericordiam propter Jonathan patrem tuum, et
restituam tibi omnes agros Saul patris tui : et tu comedes
panem in mensa mea semper. 8 Qui adorans eum, dixit :
Quis ego sum servus tuus, quoniam respexisti super
canem mortuum similem mei ? 9 Vocavit itaque rex Sibam
puerum Saul, et dixit ei : Omnia quæcumque fuerunt Saul,
et universam domum ejus, dedi filio domini tui. 10 Operare
igitur ei terram tu, et filii tui, et servi tui, et inferes filio
domini tui cibos ut alatur : Miphiboseth autem filius
domini tui comedet semper panem super mensam meam.
Erant autem Sibæ quindecim filii, et viginti servi.
11 Dixitque Siba ad regem : Sicut jussisti, domine mi rex,
servo tuo, sic faciet servus tuus : et Miphiboseth comedet
super mensam meam, quasi unus de filiis regis.
12 Habebat autem Miphiboseth filium parvulum nomine
Micha : omnis vero cognatio domus Sibæ serviebat
Miphiboseth. 13 Porro Miphiboseth habitabat in
Jerusalem, quia de mensa regis jugiter vescebatur : et
erat claudus utroque pede.

Cap. 10 1 Factum est autem post hæc ut moreretur
rex filiorum Ammon, et regnavit Hanon filius ejus pro eo.
2 Dixitque David : Faciam misericordiam cum Hanon filio
Naas, sicut fecit pater ejus mecum misericordiam. Misit
ergo David, consolans eum per servos suos super patris
interitu. Cum autem venissent servi David in terram
filiorum Ammon, 3 dixerunt principes filiorum Ammon ad
Hanon dominum suum : Putas quod propter honorem
patris tui miserit David ad te consolatores, et non ideo ut

investigaret, et exploraret civitatem, et everteret eam,
misit David servos suos ad te ? 4 Tulit itaque Hanon servos
David, rasitque dimidiam partem barbæ eorum et
præscidit vestes eorum medias usque ad nates, et dimisit
eos. 5 Quod cum nuntiatum esset David, misit in occursum
eorum : erant enim viri confusi turpiter valde, et mandavit
eis David : Manete in Jericho donec crescat barba vestra,
et tunc revertimini.

6 Videntes autem filii Ammon quod injuriam fecissent
David, miserunt, et conduxerunt mercede Syrum Rohob, et
Syrum Soba, viginti millia peditum, et a rege Maacha
mille viros, et ab Istob duodecim millia virorum. 7 Quod
cum audisset David, misit Joab et omnem exercitum
bellatorum. 8 Egressi sunt ergo filii Ammon, et direxerunt
aciem ante ipsum introitum portæ : Syrus autem Soba, et
Rohob, et Istob, et Maacha, seorsum erant in campo.
9 Videns igitur Joab quod præparatum esset adversum se
prælium et ex adverso et post tergum, elegit ex omnibus
electis Israël, et instruxit aciem contra Syrum :
10 reliquam autem partem populi tradidit Abisai fratri
suo, qui direxit aciem adversus filios Ammon. 11 Et ait
Joab : Si prævaluerint adversum me Syri, eris mihi in
adjutorium : si autem filii Ammon prævaluerint adversum
te, auxiliabor tibi. 12 Esto vir fortis, et pugnemus pro
populo nostro et civitate Dei nostri : Dominus autem faciet
quod bonum est in conspectu suo. 13 Iniit itaque Joab, et
populus qui erat cum eo, certamen contra Syros : qui
statim fugerunt a facie ejus. 14 Filii autem Ammon
videntes quia fugissent Syri, fugerunt et ipsi a facie
Abisai, et ingressi sunt civitatem : reversusque est Joab a
filiis Ammon, et venit Jerusalem. 15 Videntes igitur Syri
quoniam corruissent coram Israël, congregati sunt
pariter. 16 Misitque Adarezer, et eduxit Syros qui erant
trans fluvium, et adduxit eorum exercitum : Sobach
autem, magister militiæ Adarezer, erat princeps eorum.
17 Quod cum nuntiatum esset David, contraxit omnem
Israëlem, et transivit Jordanem, venitque in Helam : et

direxerunt aciem Syri ex adverso David, et pugnaverunt
contra eum. 18 Fugeruntque Syri a facie Israël, et occidit
David de Syris septingentos currus, et quadraginta millia
equitum : et Sobach principem militiæ percussit, qui
statim mortuus est. 19 Videntes autem universi reges qui
erant in præsidio Adarezer, se victos esse ab Israël,
expaverunt, et fugerunt quinquaginta et octo millia coram
Israël. Et fecerunt pacem cum Israël, et servierunt eis :
timueruntque Syri auxilium præbere ultra filiis Ammon.

Cap. 11 1 Factum est autem, vertente anno, eo
tempore quo solent reges ad bella procedere, misit David
Joab, et servos suos cum eo, et universum Israël, et
vastaverunt filios Ammon, et obsederunt Rabba : David
autem remansit in Jerusalem. 2 Dum hæc agerentur,
accidit ut surgeret David de strato suo post meridiem, et
deambularet in solario domus regiæ : viditque mulierem
se lavantem ex adverso super solarium suum : erat autem
mulier pulchra valde. 3 Misit ergo rex, et requisivit quæ
esset mulier. Nuntiatumque est ei quod ipsa esset
Bethsabee filia Eliam, uxor Uriæ Hethæi. 4 Missis itaque
David nuntiis, tulit eam : quæ cum ingressa esset ad illum,
dormivit cum ea : statimque sanctificata est ab
immunditia sua, 5 et reversa est domum suam concepto
fœtu. Mittensque nuntiavit David, et ait : Concepi. 6 Misit
autem David ad Joab, dicens : Mitte ad me Uriam
Hethæum. Misitque Joab Uriam ad David. 7 Et venit Urias
ad David. Quæsivitque David quam recte ageret Joab et
populus, et quomodo administraretur bellum. 8 Et dixit
David ad Uriam : Vade in domum tuam, et lava pedes
tuos. Et egressus est Urias de domo regis, secutusque est
eum cibus regius. 9 Dormivit autem Urias ante portam
domus regiæ cum aliis servis domini sui, et non descendit
ad domum suam. 10 Nuntiatumque est David a
dicentibus : Non ivit Urias in domum suam. Et ait David ad
Uriam : Numquid non de via venisti ? quare non
descendisti in domum tuam ? 11 Et ait Urias ad David :
Arca Dei et Israël et Juda habitant in papilionibus, et

dominus meus Joab et servi domini mei super faciem
terræ manent : et ego ingrediar domum meam, ut
comedam et bibam, et dormiam cum uxore mea ? Per
salutem tuam, et per salutem animæ tuæ, non faciam rem
hanc. 12 Ait ergo David ad Uriam : Mane hic etiam hodie,
et cras dimittam te. Mansit Urias in Jerusalem in die illa
et altera : 13 et vocavit eum David ut comederet coram se
et biberet, et inebriavit eum : qui egressus vespere,
dormivit in strato suo cum servis domini sui, et in domum
suam non descendit.

14 Factum est ergo mane, et scripsit David epistolam ad
Joab : misitque per manum Uriæ, 15 scribens in epistola :
Ponite Uriam ex adverso belli, ubi fortissimum est
prælium : et derelinquite eum, ut percussus intereat.
16 Igitur cum Joab obsideret urbem, posuit Uriam in loco
ubi sciebat viros esse fortissimos. 17 Egressique viri de
civitate, bellabant adversum Joab, et ceciderunt de
populo servorum David, et mortuus est etiam Urias
Hethæus. 18 Misit itaque Joab, et nuntiavit David omnia
verba prælii : 19 præcepitque nuntio, dicens : Cum
compleveris universos sermones belli ad regem, 20 si eum
videris indignari, et dixerit : Quare accessistis ad murum,
ut præliaremini ? an ignorabatis quod multa desuper ex
muro tela mittantur ? 21 Quis percussit Abimelech filium
Jerobaal ? nonne mulier misit super eum fragmen molæ
de muro, et interfecit eum in Thebes ? quare juxta murum
accessistis ? dices : Etiam servus tuus Urias Hethæus
occubuit. 22 Abiit ergo nuntius, et venit, et narravit David
omnia quæ ei præceperat Joab. 23 Et dixit nuntius ad
David : Prævaluerunt adversum nos viri, et egressi sunt ad
nos in agrum : nos autem facto impetu persecuti eos
sumus usque ad portam civitatis. 24 Et direxerunt jacula
sagittarii ad servos tuos ex muro desuper, mortuique sunt
de servis regis : quin etiam servus tuus Urias Hethæus
mortuus est. 25 Et dixit David ad nuntium : Hæc dices
Joab : Non te frangat ista res : varius enim eventus est
belli, nunc hunc, et nunc illum consumit gladius : conforta

bellatores tuos adversus urbem ut destruas eam, et
exhortare eos. 26 Audivit autem uxor Uriæ quod mortuus
esset Urias vir suus, et planxit eum. 27 Transacto autem
luctu, misit David, et introduxit eam in domum suam, et
facta est ei uxor, peperitque ei filium : et displicuit
verbum hoc quod fecerat David, coram Domino.

Cap. 12 1 Misit ergo Dominus Nathan ad David : qui
cum venisset ad eum, dixit ei : Duo viri erant in civitate
una, unus dives, et alter pauper. 2 Dives habebat oves et
boves plurimos valde. 3 Pauper autem nihil habebat
omnino, præter ovem unam parvulam quam emerat et
nutrierat, et quæ creverat apud eum cum filiis ejus simul,
de pane illius comedens, et de calice ejus bibens, et in
sinu illius dormiens : eratque illi sicut filia. 4 Cum autem
peregrinus quidam venisset ad divitem, parcens ille
sumere de ovibus et de bobus suis, ut exhiberet convivium
peregrino illi qui venerat ad se, tulit ovem viri pauperis,
et præparavit cibos homini qui venerat ad se. 5 Iratus
autem indignatione David adversus hominem illum nimis,
dixit ad Nathan : Vivit Dominus, quoniam filius mortis est
vir qui fecit hoc. 6 Ovem reddet in quadruplum, eo quod
fecerit verbum istud, et non pepercerit. 7 Dixit autem
Nathan ad David : Tu es ille vir. Hæc dicit Dominus Deus
Israël : Ego unxi te in regem super Israël, et ego erui te
de manu Saul, 8 et dedi tibi domum domini tui, et uxores
domini tui in sinu tuo, dedique tibi domum Israël et Juda :
et si parva sunt ista, adjiciam tibi multo majora. 9 Quare
ergo contempsisti verbum Domini, ut faceres malum in
conspectu meo ? Uriam Hethæum percussisti gladio, et
uxorem illius accepisti in uxorem tibi, et interfecisti eum
gladio filiorum Ammon. 10 Quam ob rem non recedet
gladius de domo tua usque in sempiternum, eo quod
despexeris me, et tuleris uxorem Uriæ Hethæi ut esset
uxor tua. 11 Itaque hæc dicit Dominus : Ecce ego suscitabo
super te malum de domo tua, et tollam uxores tuas in
oculis tuis, et dabo proximo tuo : et dormiet cum uxoribus
tuis in oculis solis hujus. 12 Tu enim fecisti abscondite :

ego autem faciam verbum istud in conspectu omnis Israël,
et in conspectu solis.

13 Et dixit David ad Nathan : Peccavi Domino. Dixitque
Nathan ad David : Dominus quoque transtulit peccatum
tuum : non morieris. 14 Verumtamen quoniam
blasphemare fecisti inimicos Domini, propter verbum hoc,
filius qui natus est tibi, morte morietur. 15 Et reversus est
Nathan in domum suam. Percussit quoque Dominus
parvulum quem pepererat uxor Uriæ David, et desperatus
est. 16 Deprecatusque est David Dominum pro parvulo : et
jejunavit David jejunio, et ingressus seorsum, jacuit super
terram. 17 Venerunt autem seniores domus ejus, cogentes
eum ut surgeret de terra : qui noluit, nec comedit cum eis
cibum. 18 Accidit autem die septima ut moreretur infans :
timueruntque servi David nuntiare ei quod mortuus esset
parvulus : dixerunt enim : Ecce cum parvulus adhuc
viveret, loquebamur ad eum, et non audiebat vocem
nostram : quanto magis si dixerimus : Mortuus est puer, se
affliget ? 19 Cum ergo David vidisset servos suos
mussitantes, intellexit quod mortuus esset infantulus :
dixitque ad servos suos : Num mortuus est puer ? Qui
responderunt ei : Mortuus est.

20 Surrexit ergo David de terra, et lotus unctusque est :
cumque mutasset vestem, ingressus est domum Domini :
et adoravit, et venit in domum suam, petivitque ut
ponerent ei panem, et comedit. 21 Dixerunt autem ei servi
sui : Quis est sermo quem fecisti ? propter infantem, cum
adhuc viveret, jejunasti et flebas : mortuo autem puero,
surrexisti, et comedisti panem. 22 Qui ait : Propter
infantem, dum adhuc viveret, jejunavi et flevi : dicebam
enim : Quis scit si forte donet eum mihi Dominus, et vivat
infans ? 23 Nunc autem quia mortuus est, quare jejunem ?
numquid potero revocare eum amplius ? ego vadam
magis ad eum : ille vero non revertetur ad me. 24 Et
consolatus est David Bethsabee uxorem suam,
ingressusque ad eam dormivit cum ea : quæ genuit filium,

et vocavit nomen ejus Salomon : et Dominus dilexit eum.
25 Misitque in manu Nathan prophetæ, et vocavit nomen
ejus, Amabilis Domino, eo quod diligeret eum Dominus.

26 Igitur pugnabat Joab contra Rabbath filiorum Ammon,
et expugnabat urbem regiam. 27 Misitque Joab nuntios ad
David, dicens : Dimicavi adversum Rabbath, et capienda
est Urbs aquarum. 28 Nunc igitur congrega reliquam
partem populi, et obside civitatem, et cape eam : ne cum
a me vastata fuerit urbs, nomini meo ascribatur victoria.
29 Congregavit itaque David omnem populum, et
profectus est adversum Rabbath : cumque dimicasset,
cepit eam. 30 Et tulit diadema regis eorum de capite ejus,
pondo auri talentum, habens gemmas pretiosissimas : et
impositum est super caput David. Sed et prædam civitatis
asportavit multam valde : 31 populum quoque ejus
adducens serravit, et circumegit super eos ferrata
carpenta : divisitque cultris, et traduxit in typo laterum :
sic fecit universis civitatibus filiorum Ammon. Et reversus
est David et omnis exercitus in Jerusalem.

Cap. 13 1 Factum est autem post hæc ut Absalom filii
David sororem speciosissimam, vocabulo Thamar,
adamaret Amnon filius David, 2 et deperiret eam valde,
ita ut propter amorem ejus ægrotaret : quia cum esset
virgo, difficile ei videbatur ut quippiam inhoneste ageret
cum ea. 3 Erat autem Amnon amicus nomine Jonadab,
filius Semmaa fratris David, vir prudens valde. 4 Qui dixit
ad eum : Quare sic attenuaris macie, fili regis, per
singulos dies ? cur non indicas mihi ? Dixitque ei Amnon :
Thamar sororem fratris mei Absalom amo. 5 Cui respondit
Jonadab : Cuba super lectum tuum, et languorem simula :
cumque venerit pater tuus ut visitet te, dic ei : Veniat, oro,
Thamar soror mea, ut det mihi cibum, et faciat
pulmentum, ut comedam de manu ejus. 6 Accubuit itaque
Amnon, et quasi ægrotare cœpit : cumque venisset rex ad
visitandum eum, ait Amnon ad regem : Veniat, obsecro,
Thamar soror mea, ut faciat in oculis meis duas

sorbitiunculas, et cibum capiam de manu ejus. 7 Misit
ergo David ad Thamar domum, dicens : Veni in domum
Amnon fratris tui, et fac ei pulmentum. 8 Venitque Thamar
in domum Amnon fratris sui : ille autem jacebat. Quæ
tollens farinam commiscuit, et liquefaciens, in oculis ejus
coxit sorbitiunculas. 9 Tollensque quod coxerat, effudit, et
posuit coram eo, et noluit comedere : dixitque Amnon :
Ejicite universos a me. Cumque ejecissent omnes, 10 dixit
Amnon ad Thamar : Infer cibum in conclave, ut vescar de
manu tua. Tulit ergo Thamar sorbitiunculas quas fecerat,
et intulit ad Amnon fratrem suum in conclave. 11 Cumque
obtulisset ei cibum, apprehendit eam, et ait : Veni, cuba
mecum, soror mea. 12 Quæ respondit ei : Noli frater mi,
noli opprimere me : neque enim hoc fas est in Israël : noli
facere stultitiam hanc. 13 Ego enim ferre non potero
opprobrium meum, et tu eris quasi unus de insipientibus
in Israël : quin potius loquere ad regem, et non negabit
me tibi. 14 Noluit autem acquiescere precibus ejus, sed
prævalens viribus oppressit eam, et cubavit cum ea.

15 Et exosam eam habuit Amnon odio magno nimis : ita ut
majus esset odium quo oderat eam, amore quo ante
dilexerat. Dixitque ei Amnon : Surge, et vade. 16 Quæ
respondit ei : Majus est hoc malum quod nunc agis
adversum me, quam quod ante fecisti, expellens me. Et
noluit audire eam : 17 sed vocato puero qui ministrabat ei,
dixit : Ejice hanc a me foras, et claude ostium post eam.
18 Quæ induta erat talari tunica : hujuscemodi enim filiæ
regis virgines vestibus utebantur. Ejecit itaque eam
minister illius foras : clausitque fores post eam. 19 Quæ
aspergens cinerem capiti suo, scissa talari tunica,
impositisque manibus super caput suum, ibat ingrediens,
et clamans. 20 Dixit autem ei Absalom frater suus :
Numquid Amnon frater tuus concubuit tecum ? sed nunc
soror, tace : frater tuus est : neque affligas cor tuum pro
hac re. Mansit itaque Thamar contabescens in domo
Absalom fratris sui. 21 Cum autem audisset rex David
verba hæc, contristatus est valde : et noluit contristare

spiritum Amnon filii sui, quoniam diligebat eum, quia
primogenitus erat ei. 22 Porro non est locutus Absalom ad
Amnon nec malum nec bonum : oderat enim Absalom
Amnon, eo quod violasset Thamar sororem suam.

23 Factum est autem post tempus biennii ut tonderentur
oves Absalom in Baalhasor, quæ est juxta Ephraim : et
vocavit Absalom omnes filios regis, 24 venitque ad regem,
et ait ad eum : Ecce tondentur oves servi tui : veniat, oro,
rex cum servis suis ad servum suum. 25 Dixitque rex ad
Absalom : Noli fili mi, noli rogare ut veniamus omnes et
gravemus te. Cum autem cogeret eum, et noluisset ire,
benedixit ei. 26 Et ait Absalom : Si non vis venire, veniat,
obsecro, nobiscum saltem Amnon frater meus. Dixitque
ad eum rex : Non est necesse ut vadat tecum. 27 Coëgit
itaque Absalom eum, et dimisit cum eo Amnon et
universos filios regis. Feceratque Absalom convivium
quasi convivium regis. 28 Præceperat autem Absalom
pueris suis, dicens : Observate cum temulentus fuerit
Amnon vino, et dixero vobis : Percutite eum, et interficite :
nolite timere : ego enim sum qui præcipio vobis :
roboramini, et estote viri fortes. 29 Fecerunt ergo pueri
Absalom adversum Amnon sicut præceperat eis Absalom.
Surgentesque omnes filii regis ascenderunt singuli mulas
suas, et fugerunt.

30 Cumque adhuc pergerent in itinere, fama pervenit ad
David, dicens : Percussit Absalom omnes filios regis, et
non remansit ex eis saltem unus. 31 Surrexit itaque rex, et
scidit vestimenta sua, et cecidit super terram : et omnes
servi illius qui assistebant ei, sciderunt vestimenta sua.
32 Respondens autem Jonadab filius Semmaa fratris
David, dixit : Ne æstimet dominus meus rex quod omnes
pueri filii regis occisi sint : Amnon solus mortuus est,
quoniam in ore Absalom erat positus ex die qua oppressit
Thamar sororem ejus. 33 Nunc ergo ne ponat dominus
meus rex super cor suum verbum istud, dicens : Omnes
filii regis occisi sunt : quoniam Amnon solus mortuus est.

34 Fugit autem Absalom. Et elevavit puer speculator
oculos suos, et aspexit : et ecce populus multus veniebat
per iter devium ex latere montis. 35 Dixit autem Jonadab
ad regem : Ecce filii regis adsunt : juxta verbum servi tui,
sic factum est. 36 Cumque cessasset loqui, apparuerunt et
filii regis : et intrantes levaverunt vocem suam, et
fleverunt : sed et rex et omnes servi ejus fleverunt ploratu
magno nimis. 37 Porro Absalom fugiens abiit ad Tholomai
filium Ammiud regem Gessur. Luxit ergo David filium
suum cunctis diebus. 38 Absalom autem cum fugisset, et
venisset in Gessur, fuit ibi tribus annis. 39 Cessavitque rex
David persequi Absalom, eo quod consolatus esset super
Amnon interitu.

Cap. 14 1 Intelligens autem Joab filius Sarviæ quod
cor regis versum esset ad Absalom, 2 misit Thecuam, et
tulit inde mulierem sapientem : dixitque ad eam : Lugere
te simula, et induere veste lugubri, et ne ungaris oleo, ut
sis quasi mulier jam plurimo tempore lugens mortuum :
3 et ingredieris ad regem, et loqueris ad eum sermones
hujuscemodi. Posuit autem Joab verba in ore ejus.
4 Itaque cum ingressa fuisset mulier Thecuitis ad regem,
cecidit coram eo super terram, et adoravit, et dixit : Serva
me, rex. 5 Et ait ad eam rex : Quid causæ habes ? Quæ
respondit : Heu, mulier vidua ego sum : mortuus est enim
vir meus. 6 Et ancillæ tuæ erant duo filii : qui rixati sunt
adversum se in agro, nullusque erat qui eos prohibere
posset : et percussit alter alterum, et interfecit eum. 7 Et
ecce consurgens universa cognatio adversum ancillam
tuam, dicit : Trade eum qui percussit fratrem suum, ut
occidamus eum pro anima fratris sui quem interfecit, et
deleamus hæredem : et quærunt extinguere scintillam
meam quæ relicta est, ut non supersit viro meo nomen, et
reliquiæ super terram. 8 Et ait rex ad mulierem : Vade in
domum tuam, et ego jubebo pro te. 9 Dixitque mulier
Thecuitis ad regem : In me, domine mi rex, sit iniquitas, et
in domum patris mei : rex autem et thronus ejus sit
innocens. 10 Et ait rex : Qui contradixerit tibi, adduc eum

ad me, et ultra non addet ut tangat te. [11] Quæ ait :
Recordetur rex Domini Dei sui, ut non multiplicentur
proximi sanguinis ad ulciscendum, et nequaquam
interficiant filium meum. Qui ait : Vivit Dominus, quia non
cadet de capillis filii tui super terram. [12] Dixit ergo
mulier : Loquatur ancilla tua ad dominum meum regem
verbum. Et ait : Loquere. [13] Dixitque mulier : Quare
cogitasti hujuscemodi rem contra populum Dei, et locutus
est rex verbum istud, ut peccet, et non reducat ejectum
suum ? [14] Omnes morimur, et quasi aquæ dilabimur in
terram, quæ non revertuntur : nec vult Deus perire
animam, sed retractat cogitans ne penitus pereat qui
abjectus est. [15] Nunc igitur veni, ut loquar ad dominum
meum regem verbum hoc, præsente populo. Et dixit
ancilla tua : Loquar ad regem, si quomodo faciat rex
verbum ancillæ suæ. [16] Et audivit rex, ut liberaret
ancillam suam de manu omnium qui volebant de
hæreditate Dei delere me, et filium meum simul. [17] Dicat
ergo ancilla tua, ut fiat verbum domini mei regis sicut
sacrificium. Sicut enim angelus Dei, sic est dominus meus
rex, ut nec benedictione, nec maledictione moveatur :
unde et Dominus Deus tuus est tecum. [18] Et respondens
rex, dixit ad mulierem : Ne abscondas a me verbum quod
te interrogo. Dixitque ei mulier : Loquere, domine mi rex.
[19] Et ait rex : Numquid manus Joab tecum est in omnibus
istis ? Respondit mulier, et ait : Per salutem animæ tuæ,
domine mi rex, nec ad sinistram, nec ad dexteram est ex
omnibus his quæ locutus est dominus meus rex : servus
enim tuus Joab, ipse præcepit mihi, et ipse posuit in os
ancillæ tuæ omnia verba hæc. [20] Ut verterem figuram
sermonis hujus, servus tuus Joab præcepit istud : tu
autem, domine mi rex, sapiens es, sicut habet sapientiam
angelus Dei, ut intelligas omnia super terram.

[21] Et ait rex ad Joab : Ecce placatus feci verbum tuum :
vade ergo, et revoca puerum Absalom. [22] Cadensque
Joab super faciem suam in terram, adoravit, et benedixit
regi : et dixit Joab : Hodie intellexit servus tuus quia

inveni gratiam in oculis tuis, domine mi rex : fecisti enim
sermonem servi tui. 23 Surrexit ergo Joab et abiit in
Gessur, et adduxit Absalom in Jerusalem. 24 Dixit autem
rex : Revertatur in domum suam, et faciem meam non
videat. Reversus est itaque Absalom in domum suam, et
faciem regis non vidit. 25 Porro sicut Absalom, vir non erat
pulcher in omni Israël, et decorus nimis : a vestigio pedis
usque ad verticem non erat in eo ulla macula. 26 Et
quando tondebat capillum (semel autem in anno
tondebatur, quia gravabat eum cæsaries), ponderabat
capillos capitis sui ducentis siclis, pondere publico.
27 Nati sunt autem Absalom filii tres, et filia una nomine
Thamar, elegantis formæ.

28 Mansitque Absalom in Jerusalem duobus annis, et
faciem regis non vidit. 29 Misit itaque ad Joab, ut mitteret
eum ad regem : qui noluit venire ad eum. Cumque
secundo misisset, et ille noluisset venire ad eum, 30 dixit
servis suis : Scitis agrum Joab juxta agrum meum,
habentem messem hordei : ite igitur, et succendite eum
igni. Succenderunt ergo servi Absalom segetem igni. Et
venientes servi Joab, scissis vestibus suis, dixerunt :
Succenderunt servi Absalom partem agri igni.
31 Surrexitque Joab, et venit ad Absalom in domum ejus,
et dixit : Quare succenderunt servi tui segetem meam
igni ? 32 Et respondit Absalom ad Joab : Misi ad te
obsecrans ut venires ad me, et mitterem te ad regem, et
diceres ei : Quare veni de Gessur ? melius mihi erat ibi
esse : obsecro ergo ut videam faciem regis : quod si
memor est iniquitatis meæ, interficiat me. 33 Ingressus
itaque Joab ad regem, nuntiavit ei omnia : vocatusque est
Absalom, et intravit ad regem, et adoravit super faciem
terræ coram eo : osculatusque est rex Absalom.

Cap. 15 1 Igitur post hæc fecit sibi Absalom currus, et
equites, et quinquaginta viros qui præcederent eum. 2 Et
mane consurgens Absalom, stabat juxta introitum portæ,
et omnem virum qui habebat negotium ut veniret ad regis

judicium, vocabat Absalom ad se, et dicebat : De qua
civitate es tu ? Qui respondens aiebat : Ex una tribu Israël
ego sum servus tuus. 3 Respondebatque ei Absalom :
Videntur mihi sermones tui boni et justi, sed non est qui te
audiat constitutus a rege. Dicebatque Absalom : 4 Quis
me constituat judicem super terram, ut ad me veniant
omnes qui habent negotium, et juste judicem ? 5 Sed et
cum accederet ad eum homo ut salutaret illum,
extendebat manum suam, et apprehendens osculabatur
eum. 6 Faciebatque hoc omni Israël venienti ad judicium
ut audiretur a rege, et sollicitabat corda virorum Israël.

7 Post quadraginta autem annos, dixit Absalom ad regem
David : Vadam, et reddam vota mea quæ vovi Domino in
Hebron. 8 Vovens enim vovit servus tuus cum esset in
Gessur Syriæ, dicens : Si reduxerit me Dominus in
Jerusalem, sacrificabo Domino. 9 Dixitque ei rex David :
Vade in pace. Et surrexit, et abiit in Hebron. 10 Misit
autem Absalom exploratores in universas tribus Israël,
dicens : Statim ut audieritis clangorem buccinæ, dicite :
Regnavit Absalom in Hebron. 11 Porro cum Absalom ierunt
ducenti viri de Jerusalem vocati, euntes simplici corde, et
causam penitus ignorantes. 12 Accersivit quoque Absalom
Achitophel Gilonitem consiliarium David, de civitate sua
Gilo. Cumque immolaret victimas, facta est conjuratio
valida, populusque concurrens augebatur cum Absalom.
13 Venit igitur nuntius ad David, dicens : Toto corde
universus Israël sequitur Absalom. 14 Et ait David servis
suis qui erant cum eo in Jerusalem : Surgite, fugiamus :
neque enim erit nobis effugium a facie Absalom :
festinate egredi, ne forte veniens occupet nos, et impellat
super nos ruinam, et percutiat civitatem in ore gladii.
15 Dixeruntque servi regis ad eum : Omnia quæcumque
præceperit dominus noster rex, libenter exequemur servi
tui.

16 Egressus est ergo rex et universa domus ejus pedibus
suis : et dereliquit rex decem mulieres concubinas ad

custodiendam domum. 17 Egressusque rex et omnis Israël
pedibus suis, stetit procul a domo : 18 et universi servi ejus
ambulabant juxta eum, et legiones Cerethi, et Phelethi, et
omnes Gethæi, pugnatores validi, sexcenti viri qui secuti
eum fuerant de Geth pedites, præcedebant regem.
19 Dixit autem rex ad Ethai Gethæum : Cur venis
nobiscum ? revertere, et habita cum rege, quia
peregrinus es, et egressus es de loco tuo. 20 Heri venisti,
et hodie compelleris nobiscum egredi ? ego autem vadam
quo iturus sum : revertere, et reduc tecum fratres tuos, et
Dominus faciet tecum misericordiam et veritatem, quia
ostendisti gratiam et fidem. 21 Et respondit Ethai regi
dicens : Vivit Dominus, et vivit dominus meus rex, quoniam
in quocumque loco fueris, domine mi rex, sive in morte,
sive in vita, ibi erit servus tuus. 22 Et ait David Ethai : Veni,
et transi. Et transivit Ethai Gethæus, et omnes viri qui cum
eo erant, et reliqua multitudo. 23 Omnesque flebant voce
magna, et universus populus transibat : rex quoque
transgrediebatur torrentem Cedron, et cunctus populus
incedebat contra viam quæ respicit ad desertum. 24 Venit
autem et Sadoc sacerdos, et universi Levitæ cum eo,
portantes arcam fœderis Dei : et deposuerunt arcam Dei.
Et ascendit Abiathar, donec expletus esset omnis populus
qui egressus fuerat de civitate. 25 Et dixit rex ad Sadoc :
Reporta arcam Dei in urbem : si invenero gratiam in
oculis Domini, reducet me, et ostendet mihi eam, et
tabernaculum suum. 26 Si autem dixerit mihi : Non places :
præsto sum : faciat quod bonum est coram se. 27 Et dixit
rex ad Sadoc sacerdotem : O videns, revertere in
civitatem in pace : et Achimaas filius tuus, et Jonathas
filius Abiathar, duo filii vestri, sint vobiscum. 28 Ecce ego
abscondar in campestribus deserti, donec veniat sermo a
vobis indicans mihi. 29 Reportaverunt ergo Sadoc et
Abiathar arcam Dei in Jerusalem, et manserunt ibi.
30 Porro David ascendebat clivum Olivarum, scandens et
flens, nudis pedibus incedens, et operto capite : sed et
omnis populus qui erat cum eo, operto capite ascendebat
plorans. 31 Nuntiatum est autem David quod et Achitophel

esset in conjuratione cum Absalom : dixitque David :
Infatua, quæso, Domine, consilium Achitophel. [32] Cumque
ascenderet David summitatem montis in quo adoraturus
erat Dominum, ecce occurrit ei Chusai Arachites, scissa
veste, et terra pleno capite. [33] Et dixit ei David : Si veneris
mecum, eris mihi oneri : [34] si autem in civitatem
revertaris, et dixeris Absalom : Servus tuus sum, rex : sicut
fui servus patris tui, sic ero servus tuus : dissipabis
consilium Achitophel. [35] Habes autem tecum Sadoc et
Abiathar sacerdotes : et omne verbum quodcumque
audieris de domo regis, indicabis Sadoc et Abiathar
sacerdotibus. [36] Sunt autem cum eis duo filii eorum
Achimaas filius Sadoc, et Jonathas filius Abiathar : et
mittetis per eos ad me omne verbum quod audieritis.
[37] Veniente ergo Chusai amico David in civitatem,
Absalom quoque ingressus est Jerusalem.

Cap. 16 [1] Cumque David transisset paululum montis
verticem, apparuit Siba puer Miphiboseth in occursum
ejus, cum duobus asinis, qui onerati erant ducentis
panibus, et centum alligaturis uvæ passæ, et centum
massis palatharum, et utre vini. [2] Et dixit rex Sibæ : Quid
sibi volunt hæc ? Responditque Siba : Asini, domesticis
regis ut sedeant : panes et palathæ ad vescendum pueris
tuis : vinum autem ut bibat siquis defecerit in deserto. [3] Et
ait rex : Ubi est filius domini tui ? Responditque Siba regi :
Remansit in Jerusalem, dicens : Hodie restituet mihi
domus Israël regnum patris mei. [4] Et ait rex Sibæ : Tua
sint omnia quæ fuerunt Miphiboseth. Dixitque Siba : Oro
ut inveniam gratiam coram te, domine mi rex.

[5] Venit ergo rex David usque Bahurim : et ecce
egrediebatur inde vir de cognatione domus Saul, nomine
Semei, filius Gera : procedebatque egrediens, et
maledicebat, [6] mittebatque lapides contra David et
contra universos servos regis David : omnis autem
populus, et universi bellatores, a dextro et a sinistro
latere regis incedebant. [7] Ita autem loquebatur Semei

cum malediceret regi : Egredere, egredere, vir
sanguinum, et vir Belial. 8 Reddidit tibi Dominus
universum sanguinem domus Saul : quoniam invasisti
regnum pro eo, et dedit Dominus regnum in manu
Absalom filii tui : et ecce premunt te mala tua, quoniam
vir sanguinum es. 9 Dixit autem Abisai filius Sarviæ regi :
Quare maledicit canis hic mortuus domino meo regi ?
vadam, et amputabo caput ejus. 10 Et ait rex : Quid mihi
et vobis est, filii Sarviæ ? dimittite eum, ut maledicat :
Dominus enim præcepit ei ut malediceret David : et quis
est qui audeat dicere quare sic fecerit ? 11 Et ait rex
Abisai, et universis servis suis : Ecce filius meus qui
egressus est de utero meo, quærit animam meam :
quanto magis nunc filius Jemini ? Dimittite eum ut
maledicat juxta præceptum Domini : 12 si forte respiciat
Dominus afflictionem meam, et reddat mihi Dominus
bonum pro maledictione hac hodierna. 13 Ambulabat
itaque David et socii ejus per viam cum eo. Semei autem
per jugum montis ex latere contra illum gradiebatur,
maledicens, et mittens lapides adversum eum, terramque
spargens. 14 Venit itaque rex, et universus populus cum eo
lassus, et refocillati sunt ibi.

15 Absalom autem et omnis populus ejus ingressi sunt
Jerusalem, sed et Achitophel cum eo. 16 Cum autem
venisset Chusai Arachites amicus David ad Absalom,
locutus est ad eum : Salve rex, salve rex. 17 Ad quem
Absalom : Hæc est, inquit, gratia tua ad amicum tuum ?
quare non ivisti cum amico tuo ? 18 Responditque Chusai
ad Absalom : Nequaquam : quia illius ero, quem elegit
Dominus, et omnis hic populus, et universus Israël : et cum
eo manebo. 19 Sed ut et hoc inferam, cui ego serviturus
sum ? nonne filio regis ? Sicut parui patri tuo, ita parebo
et tibi. 20 Dixit autem Absalom ad Achitophel : Inite
consilium quid agere debeamus. 21 Et ait Achitophel ad
Absalom : Ingredere ad concubinas patris tui, quas
dimisit ad custodiendam domum : ut cum audierit omnis
Israël quod fœdaveris patrem tuum, roborentur tecum

manus eorum. 22 Tetenderunt ergo Absalom tabernaculum
in solario, ingressusque est ad concubinas patris sui
coram universo Israël. 23 Consilium autem Achitophel
quod dabat in diebus illis, quasi si quis consuleret Deum :
sic erat omne consilium Achitophel, et cum esset cum
David, et cum esset cum Absalom.

Cap. 17 1 Dixit ergo Achitophel ad Absalom : Eligam
mihi duodecim millia virorum, et consurgens persequar
David hac nocte. 2 Et irruens super eum (quippe qui lassus
est, et solutis manibus), percutiam eum : cumque fugerit
omnis populus qui cum eo est, percutiam regem
desolatum. 3 Et reducam universum populum, quomodo
unus homo reverti solet : unum enim virum tu quæris : et
omnis populus erit in pace. 4 Placuitque sermo ejus
Absalom, et cunctis majoribus natu Israël. 5 Ait autem
Absalom : Vocate Chusai Arachiten, et audiamus quid
etiam ipse dicat. 6 Cumque venisset Chusai ad Absalom,
ait Absalom ad eum : Hujuscemodi sermonem locutus est
Achitophel : facere debemus an non ? quod das
consilium ? 7 Et dixit Chusai ad Absalom : Non est bonum
consilium quod dedit Achitophel hac vice. 8 Et rursum
intulit Chusai : Tu nosti patrem tuum, et viros qui cum eo
sunt, esse fortissimos et amaro animo, veluti si ursa raptis
catulis in saltu sæviat : sed et pater tuus vir bellator est,
nec morabitur cum populo. 9 Forsitan nunc latitat in
foveis, aut in uno, quo voluerit, loco : et cum ceciderit
unus quilibet in principio, audiet quicumque audierit, et
dicet : Facta est plaga in populo qui sequebatur Absalom.
10 Et fortissimus quisque, cujus cor est quasi leonis,
pavore solvetur : scit enim omnis populus Israël fortem
esse patrem tuum, et robustos omnes qui cum eo sunt.
11 Sed hoc mihi videtur rectum esse consilium.
Congregetur ad te universus Israël, a Dan usque
Bersabee, quasi arena maris innumerabilis : et tu eris in
medio eorum. 12 Et irruemus super eum in quocumque
loco inventus fuerit, et operiemus eum, sicut cadere solet
ros super terram : et non relinquemus de viris qui cum eo

sunt, ne unum quidem. 13 Quod si urbem aliquam fuerit
ingressus, circumdabit omnis Israël civitati illi funes, et
trahemus eam in torrentem, ut non reperiatur ne calculus
quidem ex ea.

14 Dixitque Absalom, et omnes viri Israël : Melius est
consilium Chusai Arachitæ, consilio Achitophel : Domini
autem nutu dissipatum est consilium Achitophel utile, ut
induceret Dominus super Absalom malum. 15 Et ait Chusai
Sadoc et Abiathar sacerdotibus : Hoc et hoc modo
consilium dedit Achitophel Absalom et senioribus Israël :
et ego tale et tale dedi consilium. 16 Nunc ergo mittite
cito, et nuntiate David, dicentes : Ne moreris nocte hac in
campestribus deserti, sed absque dilatione
transgredere : ne forte absorbeatur rex, et omnis populus
qui cum eo est. 17 Jonathas autem et Achimaas stabant
juxta fontem Rogel : abiit ancilla et nuntiavit eis. Et illi
profecti sunt, ut referrent ad regem David nuntium : non
enim poterant videri, aut introire civitatem. 18 Vidit autem
eos quidam puer, et indicavit Absalom : illi vero concito
gradu ingressi sunt domum cujusdam viri in Bahurim, qui
habebat puteum in vestibulo suo : et descenderunt in
eum. 19 Tulit autem mulier, et expandit velamen super os
putei, quasi siccans ptisanas : et sic latuit res. 20 Cumque
venissent servi Absalom in domum, ad mulierem dixerunt :
Ubi est Achimaas et Jonathas ? Et respondit eis mulier :
Transierunt festinanter, gustata paululum aqua. At hi qui
quærebant, cum non reperissent, reversi sunt in
Jerusalem. 21 Cumque abiissent, ascenderunt illi de
puteo, et pergentes nuntiaverunt regi David, et dixerunt :
Surgite, et transite cito fluvium : quoniam hujuscemodi
dedit consilium contra vos Achitophel. 22 Surrexit ergo
David, et omnis populus qui cum eo erat, et transierunt
Jordanem, donec dilucesceret : et ne unus quidem
residuus fuit, qui non transisset fluvium. 23 Porro
Achitophel videns quod non fuisset factum consilium
suum, stravit asinum suum, surrexitque, et abiit in domum
suam et in civitatem suam : et disposita domo sua,

suspendio interiit, et sepultus est in sepulchro patris sui.

24 David autem venit in castra, et Absalom transivit
Jordanem, ipse et omnes viri Israël cum eo. 25 Amasam
vero constituit Absalom pro Joab super exercitum : Amasa
autem erat filius viri qui vocabatur Jetra de Jezraëli, qui
ingressus est ad Abigail filiam Naas, sororem Sarviæ,
quæ fuit mater Joab. 26 Et castrametatus est Israël cum
Absalom in terra Galaad. 27 Cumque venisset David in
castra, Sobi filius Naas de Rabbath filiorum Ammon, et
Machir filius Ammihel de Lodabar, et Berzellai Galaadites
de Rogelim, 28 obtulerunt ei stratoria, et tapetia, et vasa
fictilia, frumentum, et hordeum, et farinam, et polentam,
et fabam, et lentem, et frixum cicer, 29 et mel, et butyrum,
oves, et pingues vitulos : dederuntque David, et populo
qui cum eo erat, ad vescendum : suspicati enim sunt
populum fame et siti fatigari in deserto.

Cap. 18 1 Igitur considerato David populo suo,
constituit super eos tribunos et centuriones, 2 et dedit
populi tertiam partem sub manu Joab, et tertiam partem
sub manu Abisai filii Sarviæ fratris Joab, et tertiam
partem sub manu Ethai, qui erat de Geth. Dixitque rex ad
populum : Egrediar et ego vobiscum. 3 Et respondit
populus : Non exibis : sive enim fugerimus, non
magnopere ad eos de nobis pertinebit : sive media pars
ceciderit e nobis, non satis curabunt, quia tu unus pro
decem millibus computaris : melius est igitur ut sis nobis
in urbe præsidio. 4 Ad quos rex ait : Quod vobis videtur
rectum, hoc faciam. Stetit ergo rex juxta portam :
egrediebaturque populus per turmas suas centeni et
milleni. 5 Et præcepit rex Joab, et Abisai, et Ethai, dicens :
Servate mihi puerum Absalom. Et omnis populus audiebat
præcipientem regem cunctis principibus pro Absalom.

6 Itaque egressus est populus in campum contra Israël, et
factum est prælium in saltu Ephraim. 7 Et cæsus est ibi
populus Israël ab exercitu David, factaque est plaga

magna in die illa, viginti millium. 8 Fuit autem ibi prælium
dispersum super faciem omnis terræ, et multo plures
erant quos saltus consumpserat de populo, quam hi quos
voraverat gladius in die illa. 9 Accidit autem ut occurreret
Absalom servis David, sedens mulo : cumque ingressus
fuisset mulus subter condensam quercum et magnam,
adhæsit caput ejus quercui : et illo suspenso inter cælum
et terram, mulus cui insederat, pertransivit. 10 Vidit autem
hoc quispiam, et nuntiavit Joab, dicens : Vidi Absalom
pendere de quercu. 11 Et ait Joab viro qui nuntiaverat ei :
Si vidisti, quare non confodisti eum cum terra, et ego
dedissem tibi decem argenti siclos, et unum balteum ?
12 Qui dixit ad Joab : Si appenderes in manibus meis mille
argenteos, nequaquam mitterem manum meam in filium
regis : audientibus enim nobis præcepit rex tibi, et Abisai,
et Ethai, dicens : Custodite mihi puerum Absalom. 13 Sed
etsi fecissem contra animam meam audacter, nequaquam
hoc regem latere potuisset, et tu stares ex adverso ? 14 Et
ait Joab : Non sicut tu vis, sed aggrediar eum coram te.
Tulit ergo tres lanceas in manu sua, et infixit eas in corde
Absalom : cumque adhuc palpitaret hærens in quercu,
15 cucurrerunt decem juvenes armigeri Joab, et
percutientes interfecerunt eum. 16 Cecinit autem Joab
buccina, et retinuit populum, ne persequeretur fugientem
Israël, volens parcere multitudini. 17 Et tulerunt Absalom,
et projecerunt eum in saltu, in foveam grandem, et
comportaverunt super eum acervum lapidum magnum
nimis : omnis autem Israël fugit in tabernacula sua.
18 Porro Absalom erexerat sibi, cum adhuc viveret, titulum
qui est in Valle regis : dixerat enim : Non habeo filium, et
hoc erit monimentum nominis mei. Vocavitque titulum
nomine suo, et appellatur Manus Absalom, usque ad hanc
diem.

19 Achimaas autem filius Sadoc, ait : Curram, et nuntiabo
regi quia judicium fecerit ei Dominus de manu inimicorum
ejus. 20 Ad quem Joab dixit : Non eris nuntius in hac die,
sed nuntiabis in alia : hodie nolo te nuntiare : filius enim

regis est mortuus. 21 Et ait Joab Chusi : Vade, et nuntia
regi quæ vidisti. Adoravit Chusi Joab, et cucurrit.
22 Rursus autem Achimaas filius Sadoc dixit ad Joab :
Quid impedit si etiam ego curram post Chusi ? Dixitque ei
Joab : Quid vis currere, fili mi ? non eris boni nuntii
bajulus. 23 Qui respondit : Quid enim si cucurrero ? Et ait
ei : Curre. Currens ergo Achimaas per viam compendii,
transivit Chusi. 24 David autem sedebat inter duas portas :
speculator vero, qui erat in fastigio portæ super murum,
elevans oculos, vidit hominem currentem solum. 25 Et
exclamans indicavit regi : dixitque rex : Si solus est, bonus
est nuntius in ore ejus. Properante autem illo, et
accedente propius, 26 vidit speculator hominem alterum
currentem, et vociferans in culmine, ait : Apparet mihi
alter homo currens solus. Dixitque rex : Et iste bonus est
nuntius. 27 Speculator autem : Contemplor, ait, cursum
prioris, quasi cursum Achimaas filii Sadoc. Et ait rex : Vir
bonus est, et nuntium portans bonum venit. 28 Clamans
autem Achimaas, dixit ad regem : Salve rex. Et adorans
regem coram eo pronus in terram, ait : Benedictus
Dominus Deus tuus, qui conclusit homines qui levaverunt
manus suas contra dominum meum regem. 29 Et ait rex :
Estne pax puero Absalom ? Dixitque Achimaas : Vidi
tumultum magnum cum mitteret Joab servus tuus, o rex,
me servum tuum : nescio aliud. 30 Ad quem rex : Transi,
ait, et sta hic. Cumque ille transisset, et staret,
31 apparuit Chusi : et veniens ait : Bonum apporto
nuntium, domine mi rex : judicavit enim pro te Dominus
hodie de manu omnium qui surrexerunt contra te.

32 Dixit autem rex ad Chusi : Estne pax puero Absalom ?
Cui respondens Chusi : Fiant, inquit, sicut puer, inimici
domini mei regis, et universi qui consurgunt adversus eum
in malum. 33 Contristatus itaque rex, ascendit cœnaculum
portæ, et flevit. Et sic loquebatur, vadens : Fili mi
Absalom, Absalom fili mi : quis mihi tribuat ut ego moriar
pro te, Absalom fili mi, fili mi Absalom ?

Cap. 19 1 Nuntiatum est autem Joab quod rex fleret
et lugeret filium suum, 2 et versa est victoria in luctum in
die illa omni populo : audivit enim populus in die illa dici :
Dolet rex super filio suo. 3 Et declinavit populus in die illa
ingredi civitatem, quomodo declinare solet populus
versus et fugiens de prælio. 4 Porro rex operuit caput
suum, et clamabat voce magna : Fili mi Absalom, Absalom
fili mi, fili mi. 5 Ingressus ergo Joab ad regem in domum,
dixit : Confudisti hodie vultus omnium servorum tuorum,
qui salvam fecerunt animam tuam, et animam filiorum
tuorum et filiarum tuarum, et animam uxorum tuarum, et
animam concubinarum tuarum. 6 Diligis odientes te, et
odio habes diligentes te : et ostendisti hodie quia non
curas de ducibus tuis et de servis tuis : et vere cognovi
modo, quia si Absalom viveret, et omnes nos
occubuissemus, tunc placeret tibi. 7 Nunc igitur surge, et
procede, et alloquens satisfac servis tuis : juro enim tibi
per Dominum quod si non exieris, ne unus quidem
remansurus sit tecum nocte hac : et pejus erit hoc tibi
quam omnia mala quæ venerunt super te ab adolescentia
tua usque in præsens.

8 Surrexit ergo rex et sedit in porta : et omni populo
nuntiatum est quod rex sederet in porta. Venitque
universa multitudo coram rege : Israël autem fugit in
tabernacula sua. 9 Omnis quoque populus certabat in
cunctis tribubus Israël, dicens : Rex liberavit nos de manu
inimicorum nostrorum ; ipse salvavit nos de manu
Philisthinorum : et nunc fugit de terra propter Absalom.
10 Absalom autem, quem unximus super nos, mortuus est
in bello : usquequo siletis, et non reducitis regem ? 11 Rex
vero David misit ad Sadoc et Abiathar sacerdotes,
dicens : Loquimini ad majores natu Juda, dicentes : Cur
venitis novissimi ad reducendum regem in domum suam ?
(Sermo autem omnis Israël pervenerat ad regem in domo
ejus.) 12 Fratres mei vos, os meum, et caro mea vos, quare
novissimi reducitis regem ? 13 Et Amasæ dicite : Nonne os
meum, et caro mea es ? hæc faciat mihi Deus, et hæc

addat, si non magister militiæ fueris coram me omni
tempore pro Joab.

14 Et inclinavit cor omnium virorum Juda quasi viri unius :
miseruntque ad regem, dicentes : Revertere tu, et omnes
servi tui. 15 Et reversus est rex, et venit usque ad
Jordanem : et omnis Juda venit usque in Galgalam ut
occurreret regi, et traduceret eum Jordanem. 16 Festinavit
autem Semei filius Gera filii Jemini de Bahurim, et
descendit cum viris Juda in occursum regis David, 17 cum
mille viris de Benjamin, et Siba puer de domo Saul : et
quindecim filii ejus, ac viginti servi erant cum eo : et
irrumpentes Jordanem, ante regem 18 transierunt vada, ut
traducerent domum regis, et facerent juxta jussionem
ejus : Semei autem filius Gera prostratus coram rege, cum
jam transisset Jordanem, 19 dixit ad eum : Ne reputes
mihi, domine mi, iniquitatem, neque memineris injuriarum
servi tui in die qua egressus es, domine mi rex, de
Jerusalem, neque ponas, rex, in corde tuo. 20 Agnosco
enim servus tuus peccatum meum : et idcirco hodie
primus veni de omni domo Joseph, descendique in
occursum domini mei regis. 21 Respondens vero Abisai
filius Sarviæ, dixit : Numquid pro his verbis non occidetur
Semei, quia maledixit christo Domini ? 22 Et ait David :
Quid mihi et vobis, filii Sarviæ ? cur efficimini mihi hodie
in satan ? ergone hodie interficietur vir in Israël ? an
ignoro hodie me factum regem super Israël ? 23 Et ait rex
Semei : Non morieris. Juravitque ei.

24 Miphiboseth quoque filius Saul descendit in occursum
regis, illotis pedibus et intonsa barba : vestesque suas
non laverat a die qua egressus fuerat rex, usque ad diem
reversionis ejus in pace. 25 Cumque Jerusalem occurrisset
regi, dixit ei rex : Quare non venisti mecum,
Miphiboseth ? 26 Et respondens ait : Domine mi rex, servus
meus contempsit me : dixique ei ego famulus tuus ut
sterneret mihi asinum, et ascendens abirem cum rege :
claudus enim sum servus tuus. 27 Insuper et accusavit me

servum tuum ad te dominum meum regem : tu autem,
domine mi rex, sicut angelus Dei es : fac quod placitum
est tibi. 28 Neque enim fuit domus patris mei, nisi morti
obnoxia domino meo regi : tu autem posuisti me servum
tuum inter convivas mensæ tuæ : quid ergo habeo justæ
querelæ ? aut quid possum ultra vociferari ad regem ?
29 Ait ergo ei rex : Quid ultra loqueris ? fixum est quod
locutus sum : tu et Siba dividite possessiones.
30 Responditque Miphiboseth regi : Etiam cuncta accipiat,
postquam reversus est dominus meus rex pacifice in
domum suam.

31 Berzellai quoque Galaadites, descendens de Rogelim,
traduxit regem Jordanem, paratus etiam ultra fluvium
prosequi eum. 32 Erat autem Berzellai Galaadites senex
valde, id est, octogenarius, et ipse præbuit alimenta regi
cum moraretur in castris : fuit quippe vir dives nimis.
33 Dixit itaque rex ad Berzellai : Veni mecum, ut
requiescas securus mecum in Jerusalem. 34 Et ait Berzellai
ad regem : Quot sunt dies annorum vitæ meæ, ut
ascendam cum rege in Jerusalem ? 35 Octogenarius sum
hodie : numquid vigent sensus mei ad discernendum
suave aut amarum ? aut delectare potest servum tuum
cibus et potus ? vel audire possum ultra vocem cantorum
atque cantatricum ? quare servus tuus sit oneri domino
meo regi ? 36 Paululum procedam famulus tuus ab
Jordane tecum : non indigeo hac vicissitudine, 37 sed
obsecro ut revertar servus tuus, et moriar in civitate mea,
et sepeliar juxta sepulchrum patris mei et matris meæ.
Est autem servus tuus Chamaam : ipse vadat tecum,
domine mi rex, et fac ei quidquid tibi bonum videtur.
38 Dixit itaque ei rex : Mecum transeat Chamaam, et ego
faciam ei quidquid tibi placuerit : et omne quod petieris a
me, impetrabis. 39 Cumque transisset universus populus et
rex Jordanem, osculatus est rex Berzellai, et benedixit ei :
et ille reversus est in locum suum. 40 Transivit ergo rex in
Galgalam, et Chamaam cum eo.

Omnis autem populus Juda traduxerat regem, et media
tantum pars adfuerat de populo Israël. 41 Itaque omnes
viri Israël concurrentes ad regem dixerunt ei : Quare te
furati sunt fratres nostri viri Juda, et traduxerunt regem et
domum ejus Jordanem, omnesque viros David cum eo ?
42 Et respondit omnis vir Juda ad viros Israël : Quia mihi
propior est rex : cur irasceris super hac re ? numquid
comedimus aliquid ex rege, aut munera nobis data sunt ?
43 Et respondit vir Israël ad viros Juda, et ait : Decem
partibus major ego sum apud regem, magisque ad me
pertinet David quam ad te : cur fecisti mihi injuriam, et
non mihi nuntiatum est priori, ut reducerem regem
meum ? Durius autem responderunt viri Juda viris Israël.

Cap. 20 1 Accidit quoque ut ibi esset vir Belial,
nomine Seba, filius Bochri, vir Jemineus : et cecinit
buccina, et ait : Non est nobis pars in David, neque
hæreditas in filio Isai : revertere in tabernacula tua,
Israël. 2 Et separatus est omnis Israël a David, secutusque
est Seba filium Bochri : viri autem Juda adhæserunt regi
suo a Jordane usque Jerusalem. 3 Cumque venisset rex in
domum suam in Jerusalem, tulit decem mulieres
concubinas quas dereliquerat ad custodiendam domum,
et tradidit eas in custodiam, alimenta eis præbens : et
non est ingressus ad eas, sed erant clausæ usque in diem
mortis suæ in viduitate viventes. 4 Dixit autem rex
Amasæ : Convoca mihi omnes viros Juda in diem tertium,
et tu adesto præsens. 5 Abiit ergo Amasa ut convocaret
Judam, et moratus est extra placitum quod ei constituerat
rex. 6 Ait autem David ad Abisai : Nunc magis afflicturus
est nos Seba filius Bochri quam Absalom : tolle igitur
servos domini tui, et persequere eum, ne forte inveniat
civitates munitas, et effugiat nos. 7 Egressi sunt ergo cum
eo viri Joab, Cerethi quoque et Phelethi : et omnes robusti
exierunt de Jerusalem ad persequendum Seba filium
Bochri. 8 Cumque illi essent juxta lapidem grandem qui
est in Gabaon, Amasa veniens occurrit eis. Porro Joab
vestitus erat tunica stricta ad mensuram habitus sui, et

desuper accinctus gladio dependente usque ad ilia, in
vagina, qui fabricatus levi motu egredi poterat, et
percutere. 9 Dixit itaque Joab ad Amasam : Salve mi
frater. Et tenuit manu dextera mentum Amasæ, quasi
osculans eum. 10 Porro Amasa non observavit gladium
quem habebat Joab : qui percussit eum in latere, et
effudit intestina ejus in terram, nec secundum vulnus
apposuit : et mortuus est. Joab autem, et Abisai frater
ejus, persecuti sunt Seba filium Bochri. 11 Interea quidam
viri, cum stetissent juxta cadaver Amasæ, de sociis Joab,
dixerunt : Ecce qui esse voluit pro Joab comes David.
12 Amasa autem conspersus sanguine jacebat in media
via. Vidit hoc quidam vir, quod subsisteret omnis populus
ad videndum eum, et amovit Amasam de via in agrum,
operuitque eum vestimento, ne subsisterent transeuntes
propter eum.

13 Amoto ergo illo de via, transibat omnis vir sequens
Joab ad persequendum Seba filium Bochri. 14 Porro ille
transierat per omnes tribus Israël in Abelam et
Bethmaacha : omnesque viri electi congregati fuerant ad
eum. 15 Venerunt itaque, et oppugnabant eum in Abela et
in Bethmaacha, et circumdederunt munitionibus
civitatem, et obsessa est urbs : omnis autem turba quæ
erat cum Joab, moliebatur destruere muros. 16 Et
exclamavit mulier sapiens de civitate : Audite, audite :
dicite Joab : Appropinqua huc, et loquar tecum. 17 Qui
cum accessisset ad eam, ait illi : Tu es Joab ? Et ille
respondit : Ego. Ad quem sic locuta est : Audi sermones
ancillæ tuæ. Qui respondit : Audio. 18 Rursumque illa :
Sermo, inquit, dicebatur in veteri proverbio : Qui
interrogant, interrogent in Abela : et sic perficiebant.
19 Nonne ego sum quæ respondeo veritatem in Israël, et
tu quæris subvertere civitatem et evertere matrem in
Israël ? quare præcipitas hæreditatem Domini ?
20 Respondensque Joab, ait : Absit, absit hoc a me : non
præcipito, neque demolior. 21 Non sic se habet res, sed
homo de monte Ephraim, Seba filius Bochri cognomine,

levavit manum suam contra regem David : tradite illum
solum, et recedemus a civitate. Et ait mulier ad Joab :
Ecce caput ejus mittetur ad te per murum. 22 Ingressa est
ergo ad omnem populum, et locuta est eis sapienter : qui
abscissum caput Seba filii Bochri projecerunt ad Joab. Et
ille cecinit tuba, et recesserunt ab urbe, unusquisque in
tabernacula sua : Joab autem reversus est Jerusalem ad
regem. 23 Fuit ergo Joab super omnem exercitum Israël :
Banaias autem filius Jojadæ super Cerethæos et
Phelethæos : 24 Aduram vero super tributa : porro
Josaphat filius Ahilud, a commentariis : 25 Siva autem,
scriba : Sadoc vero et Abiathar, sacerdotes. 26 Ira autem
Jairites erat sacerdos David.

Cap. 21 1 Facta est quoque fames in diebus David
tribus annis jugiter : et consuluit David oraculum Domini.
Dixitque Dominus : Propter Saul, et domum ejus
sanguinum, quia occidit Gabaonitas. 2 Vocatis ergo
Gabaonitis rex, dixit ad eos (porro Gabaonitæ non erant
de filiis Israël, sed reliquiæ Amorrhæorum : filii quippe
Israël juraverant eis, et voluit Saul percutere eos zelo,
quasi pro filiis Israël et Juda), 3 dixit ergo David ad
Gabaonitas : Quid faciam vobis ? et quod erit vestri
piaculum, ut benedicatis hæreditati Domini ?
4 Dixeruntque ei Gabaonitæ : Non est nobis super
argento et auro quæstio, sed contra Saul, et contra
domum ejus : neque volumus ut interficiatur homo de
Israël. Ad quos rex ait : Quid ergo vultis ut faciam vobis ?
5 Qui dixerunt regi : Virum qui attrivit nos et oppressit
inique, ita delere debemus, ut ne unus quidem residuus
sit de stirpe ejus in cunctis finibus Israël. 6 Dentur nobis
septem viri de filiis ejus, ut crucifigamus eos Domino in
Gabaa Saul, quondam electi Domini. Et ait rex : Ego dabo.
7 Pepercitque rex Miphiboseth filio Jonathæ filii Saul,
propter jusjurandum Domini quod fuerat inter David et
inter Jonathan filium Saul. 8 Tulit itaque rex duos filios
Respha filiæ Aja quos peperit Sauli, Armoni, et
Miphiboseth : et quinque filios Michol filiæ Saul quos

genuerat Hadrieli filio Berzellai, qui fuit de Molathi, 9 et
dedit eos in manus Gabaonitarum : qui crucifixerunt eos
in monte coram Domino : et ceciderunt hi septem simul
occisi in diebus messis primis, incipiente messione hordei.
10 Tollens autem Respha filia Aja cilicium, substravit sibi
supra petram ab initio messis, donec stillaret aqua super
eos de cœlo : et non dimisit aves lacerare eos per diem,
neque bestias per noctem. 11 Et nuntiata sunt David quæ
fecerat Respha filia Aja, concubina Saul. 12 Et abiit David,
et tulit ossa Saul, et ossa Jonathæ filii ejus, a viris Jabes
Galaad, qui furati fuerant ea de platea Bethsan in qua
suspenderant eos Philisthiim cum interfecissent Saul in
Gelboë : 13 et asportavit inde ossa Saul, et ossa Jonathæ
filii ejus : et colligentes ossa eorum qui affixi fuerant,
14 sepelierunt ea cum ossibus Saul et Jonathæ filii ejus in
terra Benjamin, in latere, in sepulchro Cis patris ejus :
feceruntque omnia quæ præceperat rex, et repropitiatus
est Deus terræ post hæc.

15 Factum est autem rursum prælium Philisthinorum
adversum Israël, et descendit David, et servi ejus cum eo,
et pugnabant contra Philisthiim. Deficiente autem David,
16 Jesbibenob, qui fuit de genere Arapha, cujus ferrum
hastæ trecentas uncias appendebat, et accinctus erat
ense novo, nisus est percutere David. 17 Præsidioque ei
fuit Abisai filius Sarviæ, et percussum Philisthæum
interfecit. Tunc juraverunt viri David, dicentes : Jam non
egredieris nobiscum in bellum, ne extinguas lucernam
Israël. 18 Secundum quoque bellum fuit in Gob contra
Philisthæos : tunc percussit Sobochai et Husati, Saph de
stirpe Arapha de genere gigantum. 19 Tertium quoque fuit
bellum in Gob contra Philisthæos, in quo percussit
Adeodatus filius Saltus polymitarius Bethlehemites
Goliath Gethæum, cujus hastile hastæ erat quasi
liciatorium texentium. 20 Quartum bellum fuit in Geth : in
quo vir fuit excelsus, qui senos in manibus pedibusque
habebat digitos, id est, viginti quatuor : et erat de origine
Arapha. 21 Et blasphemavit Israël : percussit autem eum

**Jonathan filius Samaa fratris David. 22 Hi quatuor nati
sunt de Arapha in Geth, et ceciderunt in manu David et
servorum ejus.**

**Cap. 22 1 Locutus est autem David Domino verba
carminis hujus in die qua liberavit eum Dominus de manu
omnium inimicorum suorum, et de manu Saul. 2 Et ait :
Dominus petra mea, et robur meum, et salvator meus.
3 Deus fortis meus : sperabo in eum ;
scutum meum, et cornu salutis meæ :
elevator meus, et refugium meum ;
salvator meus : de iniquitate liberabis me.
4 Laudabilem invocabo Dominum,
et ab inimicis meis salvus ero.
5 Quia circumdederunt me contritiones mortis :
torrentes Belial terruerunt me.
6 Funes inferni circumdederunt me :
prævenerunt me laquei mortis.
7 In tribulatione mea invocabo Dominum,
et ad Deum meum clamabo :
et exaudiet de templo suo vocem meam,
et clamor meus veniet ad aures ejus.
8 Commota est et contremuit terra ;
fundamenta montium concussa sunt, et conquassata :
quoniam iratus est eis.
9 Ascendit fumus de naribus ejus,
et ignis de ore ejus vorabit :
carbones succensi sunt ab eo.
10 Inclinavit cælos, et descendit :
et caligo sub pedibus ejus.
11 Et ascendit super cherubim, et volavit :
et lapsus est super pennas venti.
12 Posuit tenebras in circuitu suo latibulum,
cribrans aquas de nubibus cælorum.
13 Præ fulgore in conspectu ejus,
succensi sunt carbones ignis.
14 Tonabit de cælo Dominus,
et excelsus dabit vocem suam.**

15 Misit sagittas et dissipavit eos ;
fulgur, et consumpsit eos.
16 Et apparuerunt effusiones maris,
et revelata sunt fundamenta orbis
ab increpatione Domini,
ab inspiratione spiritus furoris ejus.
17 Misit de excelso, et assumpsit me,
et extraxit me de aquis multis.
18 Liberavit me ab inimico meo potentissimo,
et ab his qui oderant me :
quoniam robustiores me erant.
19 Prævenit me in die afflictionis meæ,
et factus est Dominus firmamentum meum.
20 Et eduxit me in latitudinem :
liberavit me, quia complacui ei.
21 Retribuet mihi Dominus secundum justitiam meam :
et secundum munditiam manuum mearum reddet mihi.
22 Quia custodivi vias Domini,
et non egi impie a Deo meo.
23 Omnia enim judicia ejus in conspectu meo,
et præcepta ejus non amovi a me.
24 Et ero perfectus cum eo,
et custodiam me ab iniquitate mea.
25 Et restituet mihi Dominus secundum justitiam meam,
et secundum munditiam manuum mearum in conspectu
oculorum suorum.
26 Cum sancto sanctus eris,
et cum robusto perfectus.
27 Cum electo electus eris,
et cum perverso perverteris.
28 Et populum pauperem salvum facies :
oculisque tuis excelsos humiliabis.
29 Quia tu lucerna mea, Domine,
et tu, Domine, illuminabis tenebras meas.
30 In te enim curram accinctus :
in Deo meo transiliam murum.
31 Deus, immaculata via ejus ;
eloquium Domini igne examinatum :

scutum est omnium sperantium in se.
32 Quis est Deus præter Dominum,
et quis fortis præter Deum nostrum ?
33 Deus qui accinxit me fortitudine,
et complanavit perfectam viam meam.
34 Coæquans pedes meos cervis,
et super excelsa mea statuens me ;
35 docens manus meas ad prælium,
et componens quasi arcum æreum brachia mea.
36 Dedisti mihi clypeum salutis tuæ,
et mansuetudo tua multiplicavit me.
37 Dilatabis gressus meos subtus me,
et non deficient tali mei.
38 Persequar inimicos meos, et conteram,
et non convertar donec consumam eos.
39 Consumam eos et confringam, ut non consurgant :
cadent sub pedibus meis.
40 Accinxisti me fortitudine ad prælium :
incurvasti resistentes mihi subtus me.
41 Inimicos meos dedisti mihi dorsum ;
odientes me, et disperdam eos.
42 Clamabunt, et non erit qui salvet ;
ad Dominum, et non exaudiet eos.
43 Delebo eos ut pulverem terræ ;
quasi lutum platearum comminuam eos atque
confringam.
44 Salvabis me a contradictionibus populi mei ;
custodies me in caput gentium :
populus quem ignoro serviet mihi.
45 Filii alieni resistent mihi ;
auditu auris obedient mihi.
46 Filii alieni defluxerunt,
et contrahentur in angustiis suis.
47 Vivit Dominus, et benedictus Deus meus,
et exaltabitur Deus fortis salutis meæ.
48 Deus qui das vindictas mihi,
et dejicis populos sub me.
49 Qui educis me ab inimicis meis,

**et a resistentibus mihi elevas me :
a viro iniquo liberabis me.
50 Propterea confitebor tibi, Domine, in gentibus,
et nomini tuo cantabo :
51 magnificans salutes regis sui,
et faciens misericordiam christo suo David,
et semini ejus in sempiternum.**

**Cap. 23 1 Hæc autem sunt verba David novissima.
Dixit David filius Isai :
Dixit vir, cui constitutum est de christo Dei Jacob,
egregius psaltes Israël :
2 Spiritus Domini locutus est per me,
et sermo ejus per linguam meam.
3 Dixit Deus Israël mihi,
locutus est fortis Israël :
Dominator hominum,
justus dominator in timore Dei,
4 sicut lux auroræ, oriente sole,
mane absque nubibus rutilat :
et sicut pluviis germinat herba de terra.
5 Nec tanta est domus mea apud Deum,
ut pactum æternum iniret mecum,
firmum in omnibus atque munitum.
Cuncta enim salus mea, et omnis voluntas,
nec est quidquam ex ea quod non germinet.
6 Prævaricatores autem quasi spinæ evellentur universi,
quæ non tolluntur manibus.
7 Et si quis tangere voluerit eas,
armabitur ferro et ligno lanceato,
igneque succensæ comburentur usque ad nihilum.**

**8 Hæc nomina fortium David. Sedens in cathedra
sapientissimus princeps inter tres, ipse est quasi
tenerrimus ligni vermiculus, qui octingentos interfecit
impetu uno.
9 Post hunc, Eleazar filius patrui ejus Ahohites
inter tres fortes, qui erant cum David quando**

exprobraverunt Philisthiim, et congregati sunt illuc in
prælium. 10 Cumque ascendissent viri Israël, ipse stetit et
percussit Philisthæos donec deficeret manus ejus, et
obrigesceret cum gladio : fecitque Dominus salutem
magnam in die illa : et populus qui fugerat, reversus est
ad cæsorum spolia detrahenda. 11 Et post hunc, Semma
filius Age de Arari. Et congregati sunt Philisthiim in
statione : erat quippe ibi ager lente plenus. Cumque
fugisset populus a facie Philisthiim, 12 stetit ille in medio
agri, et tuitus est eum, percussitque Philisthæos : et fecit
Dominus salutem magnam.

13 Necnon et ante descenderant tres qui erant principes
inter triginta, et venerant tempore messis ad David in
speluncam Odollam : castra autem Philisthinorum erant
posita in Valle gigantum. 14 Et David erat in præsidio :
porro statio Philisthinorum tunc erat in Bethlehem.
15 Desideravit ergo David, et ait : O si quis mihi daret
potum aquæ de cisterna quæ est in Bethlehem juxta
portam ! 16 Irruperunt ergo tres fortes castra
Philisthinorum, et hauserunt aquam de cisterna
Bethlehem, quæ erat juxta portam, et attulerunt ad
David : at ille noluit bibere, sed libavit eam Domino,
17 dicens : Propitius sit mihi Dominus, ne faciam hoc : num
sanguinem hominum istorum qui profecti sunt, et
animarum periculum bibam ? Noluit ergo bibere. Hæc
fecerunt tres robustissimi. 18 Abisai quoque frater Joab
filius Sarviæ, princeps erat de tribus : ipse est qui levavit
hastam suam contra trecentos, quos interfecit : nominatus
in tribus, 19 et inter tres nobilior, eratque eorum princeps,
sed usque ad tres primos non pervenerat. 20 Et Banaias
filius Jojadæ viri fortissimi, magnorum operum, de
Cabseel. Ipse percussit duos leones Moab, et ipse
descendit, et percussit leonem in media cisterna in
diebus nivis. 21 Ipse quoque interfecit virum ægyptium,
virum dignum spectaculo, habentem in manu hastam :
itaque cum descendisset ad eum in virga, vi extorsit
hastam de manu Ægyptii, et interfecit eum hasta sua.

22 Hæc fecit Banaias filius Jojadæ. 23 Et ipse nominatus
inter tres robustos, qui erant inter triginta nobiliores :
verumtamen usque ad tres non pervenerat : fecitque eum
sibi David auricularium, a secreto.

24 Asaël frater Joab inter triginta, Elehanan filius patrui
ejus de Bethlehem, 25 Semma de Harodi, Elica de Harodi,
26 Heles de Phalti, Hira filius Acces de Thecua, 27 Abiezer
de Anathoth, Mobonnai de Husati, 28 Selmon Ahohites,
Maharai Netophathites, 29 Heled filius Baana, et ipse
Netophathites, Ithai filius Ribai de Gabaath filiorum
Benjamin, 30 Banaia Pharathonites, Heddai de torrente
Gaas, 31 Abialbon Arbathites, Azmaveth de Beromi,
32 Eliaba de Salaboni. Filii Jassen, Jonathan, 33 Semma de
Orori, Ajam filius Sarar Arorites, 34 Eliphelet filius Aasbai
filii Machati, Eliam filius Achitophel Gelonites, 35 Hesrai
de Carmelo, Pharai de Arbi, 36 Igaal filius Nathan de
Soba, Bonni de Gadi, 37 Selec de Ammoni, Naharai
Berothites armiger Joab filii Sarviæ, 38 Ira Jethrites,
Gareb et ipse Jethrites, 39 Urias Hethæus : omnes triginta
septem.

Cap. 24 1 Et addidit furor Domini irasci contra Israël,
commovitque David in eis dicentem : Vade, numera Israël
et Judam. 2 Dixitque rex ad Joab principem exercitus sui :
Perambula omnes tribus Israël a Dan usque Bersabee, et
numerate populum, ut sciam numerum ejus. 3 Dixitque
Joab regi : Adaugeat Dominus Deus tuus ad populum
tuum, quantus nunc est, iterumque centuplicet in
conspectu domini mei regis : sed quid sibi dominus meus
rex vult in re hujuscemodi ? 4 Obtinuit autem sermo regis
verba Joab et principum exercitus : egressusque est Joab
et princeps militum a facie regis, ut numerarent populum
Israël. 5 Cumque pertransissent Jordanem, venerunt in
Aroër ad dexteram urbis, quæ est in valle Gad : 6 et per
Jazer transierunt in Galaad, et in terram inferiorem
Hodsi, et venerunt in Dan silvestria. Circumeuntesque
juxta Sidonem, 7 transierunt prope mœnia Tyri, et omnem

terram Hevæi et Chananæi, veneruntque ad meridiem
Juda in Bersabee : 8 et lustrata universa terra, affuerunt
post novem menses et viginti dies in Jerusalem. 9 Dedit
ergo Joab numerum descriptionis populi regi, et inventa
sunt de Israël octingenta millia virorum fortium qui
educerent gladium, et de Juda quingenta millia
pugnatorum.

10 Percussit autem cor David eum, postquam numeratus
est populus : et dixit David ad Dominum : Peccavi valde in
hoc facto : sed precor, Domine, ut transferas iniquitatem
servi tui, quia stulte egi nimis. 11 Surrexit itaque David
mane, et sermo Domini factus est ad Gad prophetam et
videntem David, dicens : 12 Vade, et loquere ad David :
Hæc dicit Dominus : Trium tibi datur optio : elige unum
quod volueris ex his, ut faciam tibi. 13 Cumque venisset
Gad ad David, nuntiavit ei, dicens : Aut septem annis
veniet tibi fames in terra tua : aut tribus mensibus fugies
adversarios tuos, et ille te persequentur : aut certe tribus
diebus erit pestilentia in terra tua. Nunc ergo delibera, et
vide quem respondeam ei qui me misit sermonem. 14 Dixit
autem David ad Gad : Coarctor nimis : sed melius est ut
incidam in manus Domini (multæ enim misericordiæ ejus
sunt) quam in manus hominum.

15 Immisitque Dominus pestilentiam in Israël, de mane
usque ad tempus constitutum, et mortui sunt ex populo a
Dan usque ad Bersabee septuaginta millia virorum.
16 Cumque extendisset manum suam angelus Domini
super Jerusalem ut disperderet eam, misertus est
Dominus super afflictione, et ait angelo percutienti
populum : Sufficit : nunc contine manum tuam. Erat autem
angelus Domini juxta aream Areuna Jebusæi. 17 Dixitque
David ad Dominum cum vidisset angelum cædentem
populum : Ego sum qui peccavi, ego inique egi : isti qui
oves sunt, quid fecerunt ? vertatur, obsecro, manus tua
contra me, et contra domum patris mei.

18 Venit autem Gad ad David in die illa, et dixit ei :
Ascende, et constitue altare Domino in area Areuna
Jebusæi. 19 Et ascendit David juxta sermonem Gad, quem
præceperat ei Dominus. 20 Conspiciensque Areuna,
animadvertit regem et servos ejus transire ad se : 21 et
egressus adoravit regem prono vultu in terram, et ait :
Quid causæ est ut veniat dominus meus rex ad servum
suum ? Cui David ait : Ut emam a te aream, et ædificem
altare Domino, et cesset interfectio quæ grassatur in
populo. 22 Et ait Areuna ad David : Accipiat, et offerat
dominus meus rex sicut placet ei : habes boves in
holocaustum, et plaustrum, et juga boum in usum
lignorum. 23 Omnia dedit Areuna rex regi : dixitque
Areuna ad regem : Dominus Deus tuus suscipiat votum
tuum. 24 Cui respondens rex, ait : Nequaquam ut vis, sed
emam pretio a te, et non offeram Domino Deo meo
holocausta gratuita. Emit ergo David aream, et boves,
argenti siclis quinquaginta : 25 et ædificavit ibi David
altare Domino, et obtulit holocausta et pacifica : et
propitiatus est Dominus terræ, et cohibita est plaga ab
Israël.